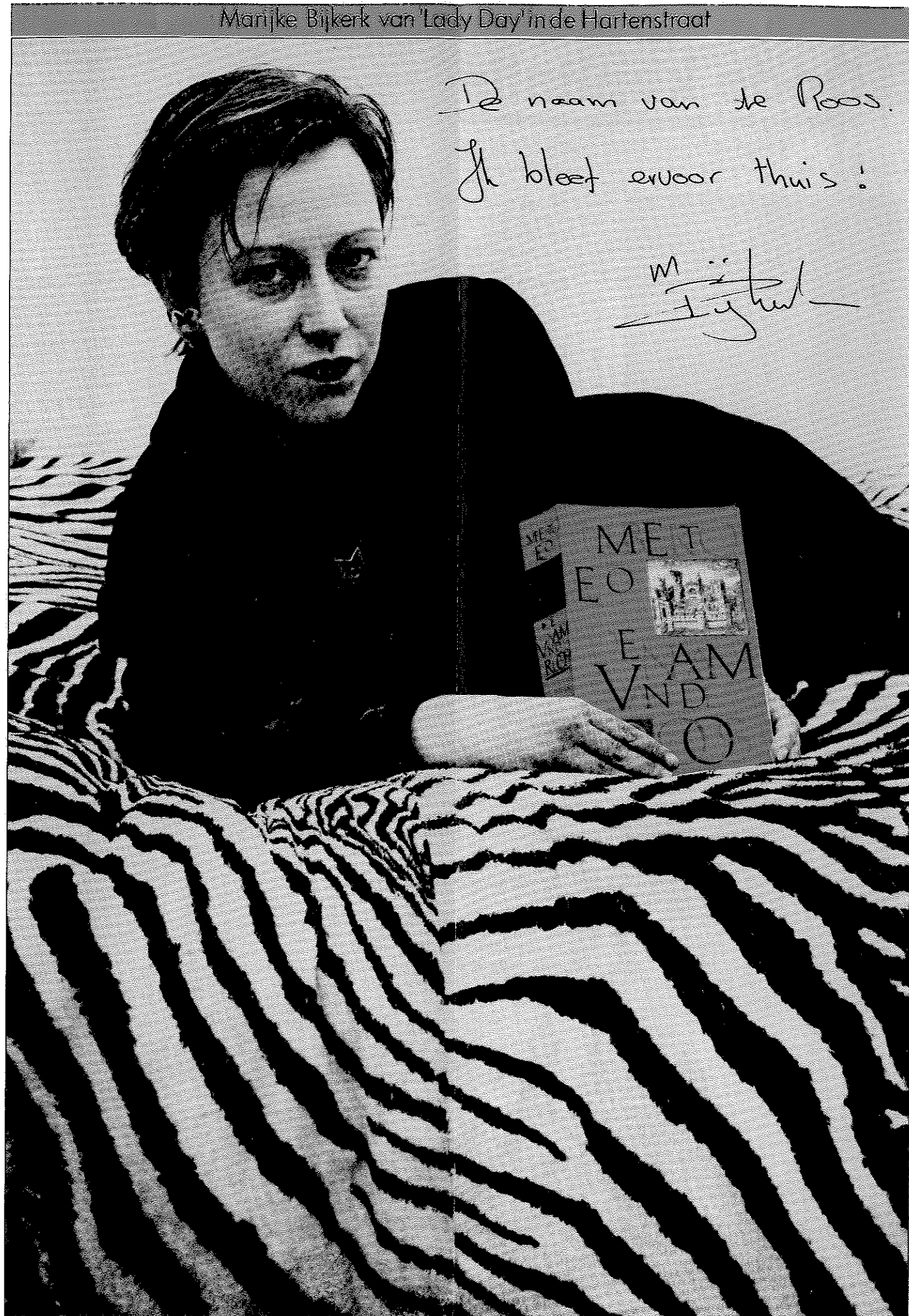

Marijke Bijkerk van 'Lady Day' in de Hartenstraat

*De naam van de Roos.
Je bleef ervoor thuis!*

M. Bijkerk

THRILLERS & DETECTIVES

Redactie en Administratie: Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX Amsterdam. 7e jaargang nr. 3, juni 1987. Prijs f 4,75

**Een commissaris van
de Koningin in het nauw**

Exotische toestanden
in een kort verhaal

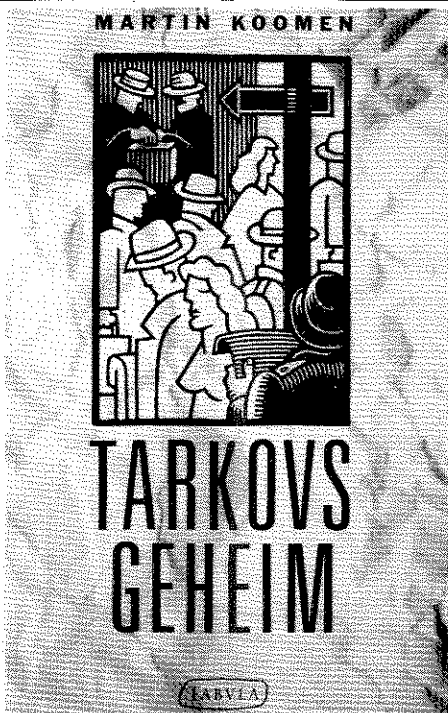
Misdaad en een Lady
op blz. 20

Foto Steye Raviez

Omslagverhalen

Linoleum is een materiaal om vloeren een mooi en glanzend aanzien te geven. Het betrekkelijk zachte materiaal kan ook door kunstenaars worden gebruikt om voorstellingen in spiegelbeeld uit te snijden. Men drukt dan een vel papier tegen het bewerkte en met een inktlaag bedekte linoleum en zo ontstaat de linoleumsnede. Bij uitgeverij Tabula verscheen een tijd geleden het boek **MARLOWE'S FAREWELL** dat een serie zwarte afdrucken bevat die op bovenstaande wijze zijn vervaardigd. De maker ervan is Eddy Greidanus die in 1946 in Amsterdam werd geboren en aan de Rietveldacademie opgeleid. Hij gebruikt het pseudoniem **KAVAK**. Een van de prenten uit zijn boek is gebruikt door ontwerper Marius van Leeuwen voor het omslag van een ander boek van Tabula, een thriller van Martin Koomen. Dit is **TARKOV'S GEHEIM** en de gebruikte prent is getiteld 'Connection'. Het werk van **KAVAK** roept bij mij een sfeer op die aan Kafka doet denken. Vervreemding, angst, dictatuur. Misschien heeft het pseudoniem van Greidanus ook wel iets met de naam van Kafka te maken en is het een uiting van respect of bewondering voor deze beroemde Tsjech. De

linoleumsnede past in ieder geval ook goed bij het werk van Koomen die thrillers schrijft die in de periode van vlak voor de Tweede Wereldoorlog spelen en in Europa waar de angst voor en de dreiging van Nazi-Duitsland steeds sterker werd.

Het omslag heeft nauwelijks kleur. Er is slechts een ietsje geel gebruikt alsof illustratie en belettering op oud perkament zijn gedrukt. Die indruk wordt nog versterkt door het effect van de ondergrond voor de illustratie, waarvoor van Leeuwen gekreukeld papier heeft gebruikt. Persoonlijk vind ik het een zeer geslaagd ontwerp.

Het omslag van **TARKOV'S GEHEIM** is met dezelfde ingrediënten ontworpen als voor het boek van Koomen, zijn eerste thriller, dat hieraan voorafging. Hiervoor gebruikte van Leeuwen de prent 'Punk and plaster, somewhere near' van Greidanus, alias **KAVAK**.

Steye Raviez

I'll make him an offer he can't refuse

Geachte redactie,

Over de knellende vraag in T&D 87/2 in de recensie van 'Moord en Brand' over de naam **Pirko Polak**: zie 'Het miskende lijk', blz. 55. Doordat ik zo prachtig vlot schrijf, missen mensen wel eens een diepgaand detail kenmerk.

Wedervraag: wat betekent de kop boven de recensie?

Ton de Vreede, Borgerstraat 27a, 1053 PA Amsterdam

Pirko Polak blijkt bij nalezing het kind te zijn van een **Finse** moeder en een **Amsterdams** vader. De kop boven de recensie verwijst naar de omzwervingen van hoofdpersoon Borger (zie ook het adres van zijn schepper) die advocaat is. Net als in het gelijknamige kinderliedje zwerft hij niet onbezorgd rond. (TC)

Sjaak Overbeek is nog steeds actief bezig met het opzetten van zgn. **Moordweekends**. In een sjiek hotel spelen de gasten een puzzeldetective na. Wie hierover meer wil weten, kan zich richten tot 'Moordweekend', Pb 97, 3620 AB Breukelen.

Ene Willem J. Wildeboer uit Haarlem zoekt contact met auteur(s) voor twee **thriller/policier** series, waarvoor een concept klaarligt. Verdere inlichtingen zijn te krijgen bij hem op het adres Prinsessekade 26, 2012 MB Haarlem.

Op vrijdag de dertiende maart 1987 reikte **Wim Hazeu** in Het Tolhuis in Amsterdam Noord het eerste exemplaar van de **25ste De Cock** van Baantjer uit aan een van zijn trouwe fans. Die riep uit dat het van hem daglicht mocht worden, maar dat hij dezelfde avond

nog aan het boek (De Cock en het masker van de dood) zou beginnen en niet zou eindigen voordat hij het uit had. Baantjer liet weten dat hij erg op De Cock leek. Vledder had hij helemaal niet hoeven verzinnen, want dat was een bestaande collega van hem. Vledder zat in de zaal, maar Handige Henkie en Smalle Lotwietje waren niet te zien.

De bijeenkomst was in **Het Tolhuis** belegd, omdat het zo makkelijk met de pont was te bereiken. Achteraf bleek dat op deze pont geen personenwagens mogen worden vervoerd. Uitgever Hazeu liet zich daardoor niet afschrikken en reed met zijn **witte Alfa Romeo** er toch op. Aan de overkant van het IJ stond de politie hem op te wachten. Niet alleen vanwege zijn overtrekking, maar ook omdat er in Noord die avond een overval was gepleegd waarbij een witte auto was betrokken. Hazeu werd niet op zijn woord geloofd en toen hij zei dat hij Baantjer kende en ook nog oud-commissaris Toorenaar die avond had ontmoet, werd hij helemaal als verdachte behandeld. Na enkele uren mocht hij echter bureau Warmoesstraat verlaten. (TC)

Op 24 april 1987 hield uitgeverij **Bzztôh** in Odeon in Amsterdam zijn **nieuwe thriller** serie ten doop die voorlopig uit vertaald werk zal bestaan, met onder andere een boek van een Japanse schrijfster. Tomas Ross hield een toespraak en memoreerde dat de durf van Bzztôh te prijzen was, maar dat Meulenhoff en De Arbeiderspers ook dit soort pogingen hadden gedaan. De uitgever en de reeksredacteur was af te zien, dat men niet met de mislukte grote broers moest vereenzelvigen. Jef Geeraerts nam de eerste exemplaren in ontvangst en Ross maakte van de gelegenheid gebruik om een produkt van zijn eigen serie bij Het Spectrum aan te prijzen (Prins Desi). Ondertussen was in het naburige pand de receptie aan de gang van **De Boekerij**, de voormalige fictie-uitgeverij van Elsevier die aan Malherbe en Partners is verkocht. Al eerder was Unieboek door dit concern overgenomen. Het wachten is nu op het sneven van enkele kleine uitgeverijen. Het zal de grote jongens wel eens irriteren dat ondanks alle fusies en overnames iedere keer weer nieuwe kleine uitgeverijen proberen zelf een positie in te nemen. (TC)

Geachte redactie, Bij lezing van het maart-nummer van het voortreffelijke blad T en D viel mijn oog op een zinsnede in een artikel van de hand van Theo Capel 'Achter de Dijk', waarin je zegt dat 'wat we missen en nooit hebben gehad zijn (...) boeken waarin Nazi's en neo-Nazi's in eigen land optreden'. Aangezien W.O.II en de gevolgen daarvan een hoofdthema zijn in het viertal door mij geschreven 'politieke thrillers' trof mij die mededeling als onjuist.

Ter lezing aanbevelen: 'Het Tekken van de Klauw' (Sijthoff 1984 - besproken in T en D) en 'Waar de Slagen Vallen' (1976 bij Bruna. Alleen nog antiquarisch verkrijgbaar, doch te lezen in ca. 750 bibliotheken). Het eerste boek is een 'Kit Holm-verhaal' waarin hij een (nazi)dubbelspion bijna 40 jaar na dato ontmaskert. Het tweede was mijn eersteling, waarin twee stukken levensloop van David Debois, verzetsman en later IDB-agent in heden en verleden aan de orde komen. In 'Grensgeval' en 'Het Scherpste Wapen' komt het Nazi-thema minder duidelijk naar voren, doch een of meer hoofdpersonen ontleen wel degelijk een stuk motivatie aan gebeurtenissen in W.O.II.

Na dit even rechtgezet te hebben, rest me slechts de redactie van T en D alle goeds toe te wensen voor nu en de toekomst.

J. van Hout, v. Oldenbarneveldtlaan 12, 9601 AM Hoogezaand

Voor beginnende auteurs is er nu een **commercieel bureau** opgericht dat manuscripten e.d. wil beoordelen. Dat gebeurt tegen een tarief van f 50,- per uur, waarbij voor een manuscript minimaal 4 uur wordt gerekend. Inlichtingen zijn te krijgen bij Script+, Utrechtsestraat 106, 1017 VS Amsterdam.

Wie heeft nog een exemplaar van Thrillers & Detectives - **5e jaargang, nummer 1**, januari 1985, voor mij te koop? Klaas Vanderspoel - Henri Dunantlaan 81 - 9728 HC Groningen

Met ingang van dit nummer is de mogelijkheid voor Belgen om zich in eigen land te abonneren helaas komen te vervallen. Belgen (en ook andere buitenlanders) kunnen nu alleen via Nederland een abonnement nemen. Zie 'Signalement' voor verdere informatie.

Hollandse Nieuwe

Staatsgreep in Suriname

In het persbericht dat **Prins Desi** van Jacob Vis (Het Spectrum, 29,90) verzamelde, stond te lezen dat Spectrum-redacteur Tomas Ross ook met een boek over hetzelfde onderwerp bezig was. Ross is behalve redacteur ook een geroutineerde thrillerschrijver en zat midden in een boek over Suriname, waar Prins Desi zich ook afspeelt. Misschien komt het daardoor wel dat ik de hele tijd dacht een boek van Ross te lezen in plaats van Vis. **Prins Desi** is in ieder geval een spannende avonturenroman die echter net als de boeken van Ross wel veel actie heeft, maar heel weinig visie of iets anders wat de lezer raakt. Dat zal de lezer die op zoek is naar actie verder weinig kunnen schelen.

Het boek wordt met nadruk als een debuutroman gepresenteerd en dat is goede reden om het iets vriendelijker te bekijken dan het produkt van een routinier. In het volgende boek moeten Vis en Ross een paar fouten dan zien te vermijden. Om te beginnen komen er veel te veel personages in het boek voor die ook nog op elkaar lijken. Iedereen heeft zo'n beetje een dubbelganger en dat maakt het teveel nodig om terug te kijken in de lijst van personages voorin. Verder mag een intrige natuurlijk nooit hangen op het vermogen van iemand om zonder schmink of iets dergelijks elk ander personage in het verhaal na te kunnen doen zonder dat het opvalt. Zelfs Alistair Maclean haalde in zijn slechtste momenten dat soort trucs maar een keer per boek uit.

Voor de historie is het leuk om na te gaan in hoeverre we hier te maken hebben met twee manuscripten die ineen geschoven zijn (van Vis en van Ross). Een minister van defensie die niet Van Eekelen, maar Van Eikelen heet, is een typische Rossgrap en bij geheim agent Willem Evers moest ik erg denken aan Willem Egels een medestudent van Ross aan de school voor journalistiek in een ver verleden. Oh, en als u nog hoop voor Suriname had, dan kunt u die nu ook vergeten. In het boek is het een operettelandje waar het toneelbloed helaas echt is. (TC)

Van het lesbisch-feministisch front

Twee jaar geleden debuteerde Ina Bouman met de 'feministische thriller' (zo staat het echt op het omslag) **Dames aan de Maas**. Ik vond het een alleraardigst boek, ondanks de geharnaste anti-man agitatie waarop het verhaal uitliep. Ina Boumans tweede thriller **Gratis monster** (Van Gennep, 24,50) toont iminder agressie jegens 49 procent van de wereld-

Jacob Vis: Bouterse of Brunswijk

bevolking, maar helaas is dat zo ongeveer het enige gunstige dat erover valt op te merken. Haar lesbische heldin Jos Welting heeft sinds het eerste boek de Amsterdamse redactie van het feministisch opinieweekblad **Kassandra** verwisseld voor een free-lance bestaan in de provincie. Daar blijkt veel leed te zijn, met name onder vrouwen die in handen vallen van de medische industrie. Het verhaal gaat over de moorddadige machinaties van een farmaceutische multinational en de handeling schiet heen en weer tussen Londen en Nederland. De intrige is met 'warrig' en 'ongeloofwaardig' nog vriendelijk beschreven (alleen al die idiote verkleedpartij op de veerboot van Harwich naar Hoek van Holland). Het boek is gestoken in een zeldzaam fraaie omslag, maar ik vrees

dat zelfs de meest gestaalde lesbisch-feministische kaders zich na lezing bekocht zullen voelen. (BV)

Dood en erger

Stille getuigen hebben veel te vertellen van Jackie Lourens (**Zwart Beertje**, 7,25) is een boek met een nogal zwakke intrige en door de gezapige, uitleggerige schrijftant krijg je het gevoel niet helemaal voor vol te worden aangezien.

Er wordt het lijk van een vrouw uit het water opgevist, waarvan het hoofd en de linkerarm ontbreken. Uit nadere bestudering blijkt dat iemand de vrouw heeft doodgeschoten en daarna heeft geprobeerd het lichaam in handzame stukken

In dit nummer

De Cock lost voor de 25ste keer een moord op en zijn voeten doen nog steeds pijn. **Mevrouw De Cock** draagt de schalen met lekkernijen ook weer aan. Dus alles loopt weer goed af.

De nestor van de Tweede Kamer, **Theo Jockes**, schrijft liever gedichten dan misdaadboeken. Lees hoe hij **Ria Beckers** ziet, wat je tegen liefdesverdriet kan doen en bracht de RSV-enquête inspiratie?

Behalve **Stephen King** is nu ook zijn vrouw **Tabitha** aan het schrijven geslagen. Alleen voor de heel vlugge lezer zal het doek niet vallen. Gewone lezers zullen tussen een van beide produktieve types een keus moeten maken.

De Spaanse Burgeroorlog duikt ook een keer in de thriller op en het leukste, maar misschien ook wredeste boek van het jaar speelt in Florida.

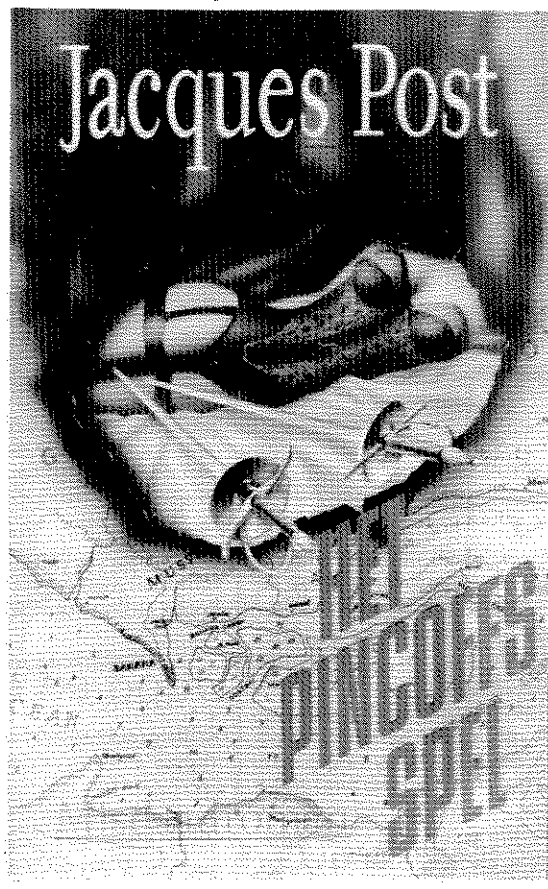
In **Den Bosch** staat het provinciehuis, waar het aan alle kanten lekt. Wat heeft de commissaris van de Koningin met **Woensdrecht** te maken en wie verklaart alles voer kruisraketten. Een kort verhaal.

Met ingang van dit nummer is er weer een **Engelse** nieuwsbrief. Lees alles over de **Gouden Dolk** en ook over de **Edgars** in de nieuwsbrief uit Amerika. **Ruth Rendell** wint op alle fronten.

In **Kijk uit je doppen** een korte **Kuifje**-cur-sus.

Wordt abonnee en verdien een mooi naslagwerk. Zie de bon in dit nummer.

HET PINCOFFS SPEL

In deze geruchtmakende misdaadroman van Jacques Post staat de Rotterdamse meesterfraudeur Lodewijk Pincoffs centraal. Een bijzondere hoofdrol is weggelegd voor Edward Havelaar, levensgenieter en de buitenechtelijke zoon van Multatuli!

f 24,50 In de boekhandel
UITGEVERIJ LUITINGH

te zagen. Vermoeidheid, slecht gereedschap of gewoon luiheid hebben ervoor gezorgd dat dit maar ten dele is gelukt. Hoofdinspecteur Erik Jager heeft problemen met de identificatie en pas nadat hij het hoofd heeft gevonden kan hij uit de voeten. Er wordt nóg een jonge vrouw vermoord en Jager ontvangt anonieme brieven die een verband suggereren met de verdwijning van een vrouw uit Leiden. Jager piekert zich suf en ontdekt pas heel laat het voor de hand liggende. (HKo)

Baantjer heeft al weer zijn 25ste roman over de oude, grijze speurder De Cock geschreven. **De Cock en het masker van de dood** heet deze aflevering (De Fontein, 14,50). Drie leden van het nationale basketbal-damesteam verdwijnen spoorloos uit een ziekenhuis en ook nog een hoer met geldzucht (of is dat een pleonasme?). Op zijn eigen, bekende manier lost De Cock het raadsel op en de jonge Vledder krijgt weer levenslessen, Smalle Lowietje vult de glazen, commissaris Buitendam is dit keer iets rustiger en het apparaatje van Handige Henkie komt ook weer van pas. Een lezer weet wat hij aan Baantjer heeft. Mijn zontje is er gek op en probeert ze achter elkaar uit de Openbare Bibliotheek te lenen, maar altijd zijn anderen hem voor geweest. (TC)

Schelms

In **Het Pincoffs spel** (Luitingh, 24,50) duikt Jacques Post nog dieper in het verleden dan in zijn laatste twee boeken die zich hoofdzakelijk in en rondom WO II afspelen. Het verhaal begint in de jaren '70 van de 19e eeuw en heeft als onverwachte hoofdpersoon Edward Havelaar, de buitenechtelijke zoon van Eduard Douwes Dekker, alias Multatuli. Het is weer hoogwaardig amusement geworden, in de vorm van een soort schelmenroman met volop actie, spanning, humor en lekker lopende dialogen. Het boek wordt bevolkt door oplichters van diverse pluimage, Edward zelf niet uitgesloten, waarbij als eerbare zakenlui poserende, maar voor niets terugdeinzende boeven het ruimst vertegenwoordigd zijn. Edward woont in Brussel, maar moet deze stad halsoverkop verlaten. Hij is niet alleen betrap op literaire fraude, maar heeft ook de zoon van de grootste schermmeester van Europa gedood. Achtervolgd door de politie en de op wraak beluste schermmeester met zijn handlangers neemt hij de wijk naar zijn moeder in Rotterdam. Een van haar minnaars blijkt hem een grote erfenis te hebben achtergelaten. Met deze ogenschijnlijk vreugdevolle gebeurtenis gaat de ellende voor hem verder, omdat de erfenis een centrale rol speelt in een kapitalistische machtsstrijd. In Rotterdam kunnen ze er wat van. (HKo)

Stille Rambo in Tweede Kamer een poëtische Theo Joekes

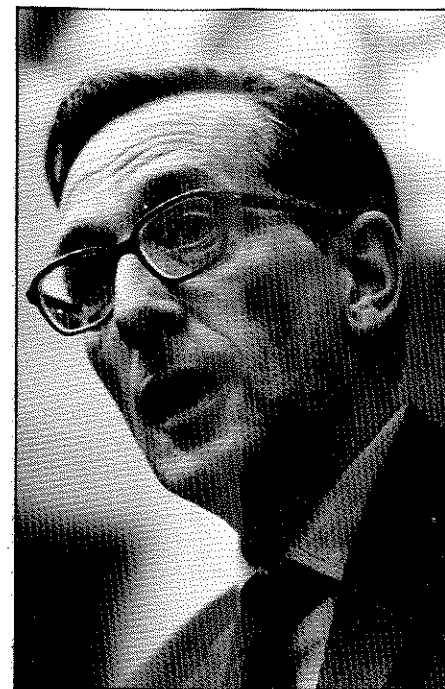
Zijn werkkamer is vier meter lang en nauwelijks drie meter breed. Het meubilair straalt een verstikkende burgerlijkheid uit, evenals het vaal-groene tapijt. Tussen het stof op het dressoir ligt schijnbaar achteloos een beduimelde gedichtenbundel. Achter grote stapels papier op het bureau zit een licht gebogen man. Theo Joekes, volksvertegenwoordiger. Op het grijze pak draagt hij een lintje.

Als tegenwicht voor de omgeving van hard werken en ambtelijke rapporten schrijft Joekes gedichten, en misdaadverhalen. Aan het begin van de jaren '80 publiceerde de 63-jarige parlementariër in korte tijd drie romans en negen korte verhalen. 'Weet je,' zegt Joekes, 'journalistiek, schrijven en politiek zijn volstrekt aangrenzende gebieden. Bij alledrie maak je gebruik van woorden om ideeën of feiten over te brengen.'

'Het punt dat ik besloot een detectiveboek te gaan schrijven, ligt op een ochtend in 1980. Voordien had zich het volgende voorgedaan. Al een jaar of veertig schrijf ik gedichten. Een jaar of tien geleden besloot ik met die gedichten de boer op te gaan. Verscheidene hadden al in literaire bladen gestaan en ik wilde ze weleens in een bundel bij elkaar zien.

Ik heb toen gewoon de klassieke weg bewandeld en schreef brieven naar de bekende poëziehuizen. Ik kreeg in alle gevallen antwoord. Meestal was het een uitnodiging om een bundeltje gedichten op te sturen. Daarop volgde altijd vriendelijke, maar afwijzende antwoorden. Geen ruimte, past niet in ons fonds, of, naar onze smaak verouderd.

En toen las ik in NRC Handelsblad een interview met de beginnende uitgevers Loeb en Van der Velden. 'Wij pikken op wat anderen laten liggen,' was de kop van het artikel. Ik heb toen snel naar Loeb geschreven. Anderen hebben mij laten liggen, pik mij maar op, was mijn boodschap. Ik kreeg toen een razendsnelle reactie van een bloedjonge Peter Loeb. Hij zei toen: 'Zoals u weet is er aan poëzie geen droog brood te verdienen. In tegendeel het kost de uitgevers geld. Maar als u voor mij een sleutelroman schrijft over de politiek dan zal ik de bundel uitgeven op uw rekening en risico.' Mijn instinct zei mij toen dat moet je niet doen. Daarom heb ik in datzelfde telefoongesprek direct geantwoord dat ik mij zo'n sleutelroman niet kan veroorloven. Ik zit nu zo'n vijftien jaar in de Kamer en ik ken iedereen en sommige mensen kennen mij. Het aardige van zo'n roman is juist dat je met enige kennis van zaken mensen moet kunnen traceren, en dat was juist iets wat ik wilde voorkomen. Ik zou mij gewoon te belemmerd voelen.' Geen boek dus over de Nederlandse politiek. Om de gedichten toch uitgegeven te

Theo Joekes: een harde deal

krijgen moest Joekes iets anders verzinnen. 'Ik herinnerde dat mijn Engelse vriend Stanley Hyland ooit een detectiveboek schreef dat in de parlementaire sfeer speelt, *Who goes hang?* Hij was bibliothecaris van het Lagerhuis. Het boek was geen geweldige bestseller maar het was wel een ontzettend leuk boek. Dat kwam mij als mogelijkheid voor een mogelijke deal met Loeb in gedachte. Toen ik met hem belde, stemde hij meteen met het plan in. Inmiddels was mijn secretaresse binnengekomen. *Wijn storten* meteen een schema gaan *brainstormen*. Aan het eind van de morgen had ik voldoende stramien voor dat verhaal. En ik ben ook vrijwel meteen gaan schrijven.'

*

In 42 dagen was het boek, **Moord in de Ridderzaal**, geschreven. Het gebruik van de pen was voor Joekes geen onbekende bezigheid. Van 1946 tot 1954 verdiende hij zijn boterham bij de Nederlandse afdeling van de BBC-Worldservice. Vanaf 1958 was Joekes werkzaam als buitenlandse correspondent van het NRC in Londen. In die tijd leerde hij 's morgens Shakespeare uit zijn hoofd. Op feestjes mag hij graag uit deze wijsheden putten. En nog altijd is zijn taalgebruik doorspekt met Engelse uitdrukkingen. De boeken van Joekes ademen de sfeer

van de Engelse *whodunit*. Hoofdpersonen zijn veelal heren van stand die vallen voor de charmes van onberekenbare jongedames. Hun verhouding blijft echter zeer zedig. De pikanterieën gaan niet verder dan vluchtige parfums en jonge zwarte weduwen met goedgevulde, nauwsluitende truitjes.

Zijn taal is ietwat archaisch met hier en daar, als *slip of the pen*, een anglicisme. Ook krijgt de lezer van tijd tot tijd vaderlijke levenswijsheden toegevoegd. 'Voor het meeste verdriet, zeker liefdesverdriet, is geen troost.' Daar kan je het als lezer mee doen.

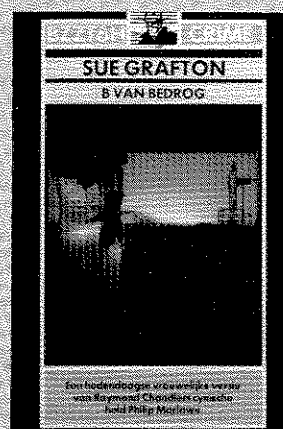
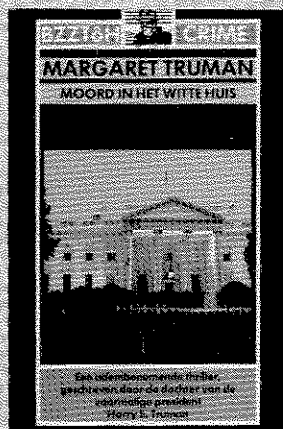
Zoals het een ouderwets detectiveschrijver betaamt, heeft Joekes een vast speurdersduo. Vaste mannelijke hoofdrol is weggelegd voor de (hoofd-)inspecteur Con Hendrix. Deze afstandelijke politie-speurder weet na de lafhartige moord van z'n vrouw Saskia wat het leven te bieden heeft. Alleen koffie brengt nog wat kleur aan. Joekes over hem: 'Hij is schijnbaar zeer formalistisch. Hij draagt in gezelschap alleen maar jasjes en thuis een trui. Hij is niet te beroerd om af en toe ergens door heen te bijten. Daar zit veel van mij in.' De auteur karakteriseert zijn speurder liefkozend als 'een stille Rambo'.

De vaste vrouwelijke hoofdpersoon werkt niet bij de politie. Elisabeth Brederode is Griffier van de Tweede Kamer. Joekes omschrijft haar in z'n eerste boek als: 'Zij was een vrouw van even in de veertig, met een goed figuur, een opvallend blanke huid en een haviksneus. Iedereen vond haar bekwaam. Niemand vond haar onaardig. Niemand vond haar zo onweersstaanbaar, dat hij haar wilde overreden het leven met haar te delen. Zij was behulpzaam en tolerant. Tegelijkertijd was zij afstandelijk en kritisch.'

Over hun samenwerking zegt Joekes: 'Elisabeth is meer de analytische en heeft de intelligentie. Hendrix is meer de man van het instinct. Hij is daar in toenemende mate gebruik van gaan maken. Hij heeft ook een quasi slordigheid ten aanzien van zijn bevoegdheden. En zou er in werkelijkheid ook snel tegenaan lopen.' De twee speurders ontmoeten elkaar in *Moord in de Ridderzaal* (1980). Tijdens de jaarlijkse opening van de Staten-Generaal komt een kroonluchter naar beneden zeilen en doodt enkele aanwezigen. Snel wordt er een gelegenheidsteam samengesteld waarin zowel Kamer als politie zitten hebben. Op het eerste gezicht zien de beide hoofdpersonen hun samenwerking als een opgave. Maar dat zal in de loop van de verhalen veranderen.

BZZTÔH CRIME

NEEMT DE MISDAAD SERIEUS

'Mijn favoriete misdaadacteur - vaak geïmiteerd maar nooit geëvenaard - is Jim Thompson'.
Stephen King

'Wellicht het meest angstaanjagende en geloofwaardige verhaal over een misdadige, verknip-te geest dat ik ooit ben tegengekomen'.
Stanley Kubrick

Margaret Truman, de dochter van de vroegere president Harry S. Truman, schreef een boek dat alleen door een voormalig in-woonster van het Witte Huis kon worden geschreven. Het is een adembenemende, spannende en tegelijkertijd ontspannende roman, die zich afspeelt in de ambtswoning van de machtigste man ter wereld.

Eenzame mensen in de grote nachtelijke stad, bedreigd en gemolesteerd door een kil, moordlustig medemens. DE LADYKILLER, een ware ontdekking, van de hand van een uitnemende schrijver.

De boeken van Masako Togawa werden bekroond, verfilmd en op de televisie uitgezonden. De Ladykiller was een bestseller in Japan, Engeland en Amerika.

Sue Grafton, de schrijfster, voert ons met een adembenemende snelheid door het boek. Er gebeurt voortdurend van alles en ze beschrijft dat vol humor en met grote mensenkennis. Haar sympathieke heldin Kinsey Millhone is iemand die je direct in het hart sluit en doet uitzien naar de andere boeken van Sue Grafton.

fl. 19,90

fl. 19,90

fl. 19,90

fl. 19,90

Om bij zijn eerste boek politiek gedekt te zijn legde Joekes het manuscript voor aan zijn toenmalige fractievoorzitter Koos Rietkerk. 'Ik heb hem gevraagd of hij ernaar wilde kijken,' vertelt de auteur. 'Per slot van rekening speelt het boek zich af in het hart van dit bedrijf. Een week later werd ik bij hem thuis in Wassenaar uitgenodigd. Hij had het hele boek doorgenomen en alle tikfouten in de marge verbeterd. Zijn algemene reactie was dat het kon.' Het laatste obstakel voor publicatie was genomen. Joekes kon zijn gedichten vast gaan verzamelen.

Tijdens het schrijven van het boek kreeg Joekes de smaak te pakken. 'Toen ik was aangeland bij de scène in het eerste boek waarin een griezelige dame met een verschrikkelijk jongetje en een hond wordt bezocht door de rechercheurs Langeweg en Kortelaan, kwam ik op het thema van mijn tweede boek. Dat ben ik vrijwel onmiddellijk na het eerste gaan schrijven.'

De boeken die volgden spelen steeds verder van het Haagse wereldje. Inspecteur Hendrix wordt weggepromoveerd naar Twente, de geboortestreek van Joekes. Pas in zijn korte verhalen komt de misdaad weer naar Den Haag. De auteur lijkt steeds minder goed z'n mond over het reilen en zeilen van het parlement te kunnen houden. Hij schroomt daarbij niet langer om kritiek op het Haagse bedrijf te uiten. 'Er wordt weleens be-weerd - want zelfs de Tweede Kamer is niet geheel vrij van afgunst en achterklap - dat sommige leden van de vaste Commissie voor Antiliaanse Zaken niet zozeer door de noden van onze zwarte Rijksgenoten gedreven worden, als wel door het feit dat die noden zich afspelen in een ver, warm klimaat,' schrijft Joekes in het korte verhaal *Het raadsel van vlucht WI 641*. En zelfs de personages van collegac worden steeds duidelijker zichtbaar. In hetzelfde verhaal 'Zij had, ver in de veertig, een prachtig struis lijf, dat zij stelselmatig in Schotse rokken, wollen truien en kniekousen van de meest exquisite kwaliteit verpakte. Zij praatte links en leefde rechts.' Joekes bekent openhartig hier een portret van PPR-voorzitter Ria Beckers getekend te hebben.

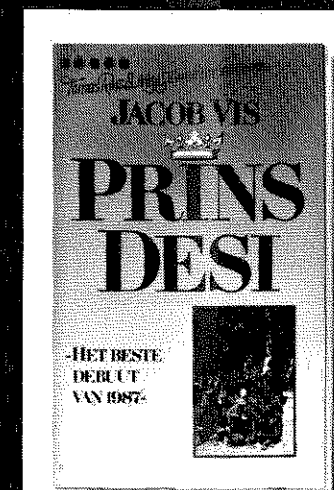
In de feestrede bij de oprichting van het Genootschap van Nederlandstalige misdaadauteurs voerspeld Rinus Ferdinandusse dat er ergens in Nederland een auteur bezig was met het schrijven over de RSV-enquête. Hij kan niet voorzien hebben (?) dat het de ondervoorzitter van de commissie zelf was. Joekes: 'Ik heb op de deur van mijn jassenkast in mijn flat een jaar lang een Tweede Kamercard gehad met daarop geschreven de titel van een detectiveroman over de RSV-enquête. Pas een paar maanden geleden heb ik dat velletje van de punaise gehaald en weggegooid. Het boek zou *De NEFO-enquête* gaan heten. Nederlandse fabriek voor rollend materiaal, of zoiets.'

'Om twee redenen is van het schrijven van het boek niets gekomen. In een kosten-baten analyse bleken de kosten veel te hoog. Ten eerste omdat ik mij in die tijd echt heb rotgewerkt. Ik had nauwelijks tijd om een broodje te eten. Als tweede speelt de ruzie binnen de fractie waardoor het hele onderwerp zeer beladen is geworden. Maar toegegeven, meneer De Vries, mevrouw Lindner en een zootje andere getuigen en medecommissieleden waren voor mij een enorme inspiratiebron.' In de toekomst hoeven we het boek waarschijnlijk niet meer te verwachten. Joe-

kes: 'Ik betwijfel erg of ik in de toekomst ooit nog een detectiveroman schrijf. Die verhalen houden me niet meer bezig. Mijn secretaresse zegt: "Joh, schrijf nou gewoon nog wat van die boeken." Dat is een praktische vrouw. Maar ze houden me gewoon niet meer bezig. Ik voel me er niet te goed voor, maar ik heb het wel gezien. Vergeet niet dat ze een onderdeel waren van een harde deal: misdaadboeken tegen gedichten.'

Rób van 't Wel

NEDERLANDSE GUERRILLA IN SURINAME.

Prins Desi - Jacob Vis
De Surinaamse Bevrijdingsraad en de Nederlandse Regering willen samen een eind maken aan het schrikbewind van 'Prins Desi' Bouterse. Twee guerrilla-experts reizen naar Suriname met een doorwrocht strijdplan. Een plan dat mede afhangt van een speciaal cadeautje voor de prins, een cadeautje dat er nogal blond en gewillig uitziet...
f 29,90

Verkrijgbaar bij de boekhandel.

Vijfsterren-thrillers, geselecteerd door

**Tomas Ross
& Maj Sjöwall**

JE LOOPT ER WARM VOOR EN JE WORDT ER KOUD VAN.

VOORDELIG ZOMERS LEESPLEZIER!

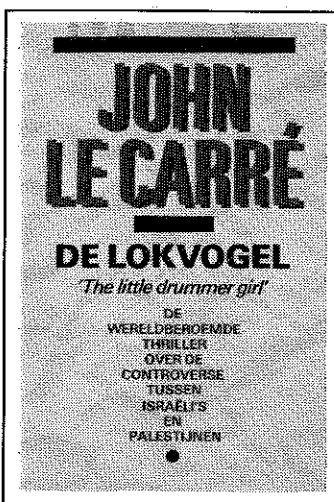
AGATHA CHRISTIE
MISS MARPLE,
ALLE VERHALEN

Alle 20 korte verhalen met 's werelds beroemdste vrouwelijke speurneus in de hoofdrol.
320 blz.

f 10,-

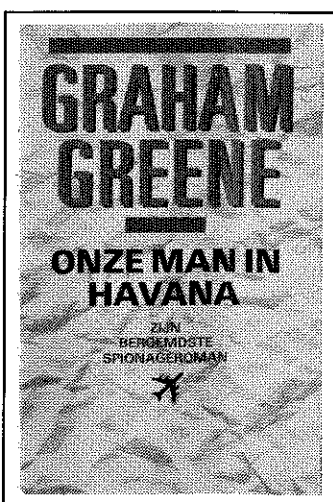
AGATHA CHRISTIE
MISS MARPLE
OMNIBUS

Vier spannende detective-romans: Dood van een danseres, De giftige pen, Wie adverteert een moord, Een handvol rogge

800 blz.
f 16,50JOHN LE CARRÉ
DE LOKVOGEL

De wereldberoemde thriller over de controversie tussen Israël's en Palestijnen.
480 blz.

f 12,90

GRAHAM GREENE
ONZE MAN IN
HAVANA

Zijn beroemdste spionageroman.
224 blz.

f 10,-

SIJTHOFF
AMSTERDAMVerkrijgbaar in
de boekhandel.

Werk van Buitenlanders

Help!
Een weerwolf!

Stephen King, gevierd schrijver van griezelromans en tweeverdiener (zie Made in UK & USA), blijft in *Silver Bullet* (Luitingh, 14,90) bij zijn stiel. Dit keer probeert hij zijn pen op een genrestuk: het leven en sterven van de weerwolf.

In *Silver Bullet* worden twaalf volle manen beschreven in het laatste levensjaar van een plaatselijke weerwolf, in het stadje Tarker's Mill, te beginnen in januari. Zoals het hoort neemt hij iedere maand een lokaal persoon te grazen. Het viel me op dat de inwoners van het stadje pas in de zomer bespeuren dat er bij volle maan iets aan de hand is en pas in de herfst dat men dan maar beter van de straat kan blijven.

Weerwolven zijn in het dagelijks leven vrijwel altijd normaal functionerende leden van de samenleving. De enige die dat in de gaten heeft is een gehandicapt jongetje, dat weet dat de weerwolf aan een eerder toegebrachte beschadiging is te herkennen. Hij laat dan zijn oom twee zilveren kogels gieten en wacht op de laatste volle maan, op 31 december.

Silver Bullet is een keurig uitgevoerd, stijlvol boekje, voorzien van sombere illustraties en voor King-adepten en liefhebbers van weerwolven een absolute *must*. (GJT)

Weinig kennis,
veel actie

Staatsgeheim van Colin Forbes (De Boekrij, 19,90) verscheen al in 1975 als *The stone leopard* en wordt dus bij ons met grote vertraging uitgegeven.

Het boek beschrijft een Europa waaruit Amerika zich heeft teruggetrokken, zoals men dat in 1975 voorzag. Een aantal landen staan reeds onder Russische invloed en Frankrijk speelt de eerste viool. Engeland en Duitsland worden niet serieus genomen. Al met al een vreemd uitgangspunt. De Franse president die nogal openlijk voor Amerika is, zal Moskou gaan bezoeken en heeft net een moordaanslag overleefd. De politieprefect van Parijs, die merkwaardig genoeg met de bewaking van de president is belast, ontdekt sporen die op een plan tot een communistische machtsovername duiden en al speurend komt hij bij intriges binnen het verzet in WO II terecht.

Forbes heeft een wel zeer onwaarschijnlijk verhaal in elkaar getimmerd dat met de werkelijke gang van zaken in hoge regeringskringen heel weinig gemeen heeft. Het boek is wel spannend en snel geschreven. (WV)

De kracht van het zwaard is de letterlijk vertaalde titel van de nieuwste Wilbur Smith (De Boekrij, 34,90). Het is, hoewel op zichzelf staand, het vervolg op *De ruige kust* (*The burning shore*) en het gaat om een enorme pil van 650 bladzijden. Twee halfbroers die van hun relatie niets afweten spelen de hoofdrol. De een is Shasa Courtney (een familienaam die in vele boeken van Smith voorkomt) met zijn Franse moeder. Hij is een machtswellusteling en niet bijster sympathieke figuur. Aan de andere kant staan Manfred de la Rey en zijn Duitse vader. Ze zijn elkaars vijanden en ontmoeten elkaar tussen 1930 en ca. 1950 regelmatig in het Zuidafrikaanse leven, waar Smith niet zo goed weg weet. De climax speelt zich af in WO II als Manfred voor de Duitsers werkt en Shasa officier aan Engelse kant is. Het verhaal met *Ossewa Branwag* en *Broederbond* doet vergeleken met de echte Zuidafrikaanse geschiedenis wel erg rechtlijnig en simplistisch aan. De titel van het boek slaat slechts op een klein deel van het verhaal en is dus nogal gezocht. Smith schrijft meestal wel spannende, maar niet diepgravende verhalen en dit is er ook een. Het is best het lezen waard, al is er door de vertaling wel het een en ander verloren gegaan. (WV)

Geef me
nog een drupje

De verloederde ex-politieman Matt Scudder, die een dagtaak heeft aan cafébezoek en het wegwerken van de katterige reacties daarop knapt voor een paar mede-horeca klanten wat klusjes op in *Bloedproef* van Lawrence Block (Luitingh, 24,90). Zijn speurdersactiviteiten spelen zich, hoe kan het anders, voornamelijk af in het kroegwezen, maar zijn brein is toch niet zodanig beneveld dat hij niet bij vlagen tot een helder inzicht kan komen. De gevolgen daarvan zijn dat hij uiteindelijk meent de rol op zich te moeten nemen van rechter en beul tegelijk. Dat is geen onaardige intrige, maar de alcoholconsumptie loopt je de oren uit waarbij vooral het bijbehorende klein gezeur voor de nodige irritatie zorgt. (KtK)

Sterren stralen

Tomas Ross en Maj Sjöwall hebben Ruth Rendell's verhalenbundel *Een Donkerblauw Parfum* (Het Spectrum, 24,90) geklassificeerd als een vijfsterrenthriller. Met het eerste verhaal 'De nieuwe vriendin' won Rendell de *Edgar*, de prijs van de *Mystery Writers of America*, maar de andere tien verhalen zijn stuk voor stuk evenzeer de moeite waard. Het opvallende bij Ruth Rendell is haar vermogen om

de meest vreemde situaties te creëren waarin mensen met eigenaardige behoeftes en vreemde ideeën bijna sprookjesachtige gebeurtenissen beleven. Het verhaal 'Loopy' bijvoorbeeld beschrijft een wel zeer eigenaardige liefhebberij van een man, die nog bij zijn moeder woont. Het hoe en waarom van dit thuiswonen wordt heel subtiel opgebouwd, tot in de climax de gehele moeder-zoon relatie duidelijk wordt. (RK)

Het vijfsterren-brandmerk van Ross en Sjöwall moet 'spanning en hoge kwaliteit' garanderen. Het nut van zo'n 5-sterrenserie moge onbekend zijn, evenals de gehanteerde selectiecriteria, maar *Het dilemma van Harry Dunn* (Het Spectrum, 29,90) is een leuk boek. Dunn staat aan het hoofd van de 'Bibliotheek', een inlichtingendienst die geheime is dan de geheimste van de geheime diensten. De eenheid bestaat uit twaalf medewerkers (bibliotheecarissen) die ieder op een bepaald terrein zijn gespecialiseerd. Ze krijgen hun informatie onder meer van satellieten die iedere vierkante centimeter van de aardbol kunnen verkennen. De technologische onzin moet de lezer maar voor lief nemen, maar leuk is het allemaal wel. Het feit dat iedereen in elke gewenste situatie kan worden beloerd, geeft aanleiding tot koddige scènes. Een *beauty* is ook 'de vuilnisman'. Deze medewerker weet alles van afval. Geef mij uw vuilnisbak en ik zal u zeggen wie u bent. (GJT)

De Russische
ziekte

Moedertje Rusland lijkt steeds meer de inspiratiebron van thrillerschrijvers te worden. Blijkbaar leest het Westerse publiek graag hoe vreselijk het is aan gene zijde van het IJzeren Gordijn. De uitgever lijken daarvan zozeer overtuigd dat ze niet meer de moeite nemen om kwaliteitsmaatstaven te hanteren. Alles dat in Rusland speelt is goed genoeg. Essentieel lijkt wel te zijn dat in ieder geval de suggestie wordt gewekt dat herkenbare figuren uit het Kremlin erbij betrokken zijn. Daardoor kennen veel van deze boeken een vergelijkbare opbouw. De camera, als u mij deze beeldspraak toestaat, schiet heen en weer van set 1 naar set 2 en weer terug. Nooit een doorlopend verhaal, want hoe wék je anders de indruk dat ook Andropov erbij betrokken was?

Als u het sjabloon nog niet zat bent en als u bovendien geïnteresseerd bent in psychiatrie moet u *Psychiatrisch ziekenhuis K* (Luitingh, 29,50) beslist kopen. In alle andere gevallen moet dat echt afgeraden worden. Steve Pieczenik heeft 150 bladzijden nodig om zijn personages neer te zetten. Eindeloze uitweidingen over behandelingsmethoden worden gevolgd door opsommingen van wetenschappelijk-

ke titels. Het verhaal dat daarna nog 140 bladzijden vult, heb ik niet objectief meer kunnen beoordelen, zoals u nu heeft gemerkt. (FH)

Melancholiek

De dood is een eenzaam avontuur van Ray Bradbury (Luitingh, 24,90) is opgedragen aan o.a. Dashiell Hammett en Raymond Chandler. Het verhaal speelt zich af in Venice, Californië. Tijdens de afbraak van de grote amusementspier vind de ik-verteller, een jonge schrijver, een lijk in één van de half onder water liggende leeuwenkooien. De schrijver gelooft niet dat het hier om een natuurlijke dood gaat en begint zijn speurtocht in het door mist geplaagde stadje. Al spoedig stuit hij op een tweede lijk; dat van het kanarievrouwje. Er volgen er nog twee waarmee, bizar genoeg, de voorspelling van de hoofdpersoon uitkomt. Samen met rechercheur Elmo Crumley gaat hij op zoek naar de moordenaar. Of is de moordenaar op zoek naar hen? Zowaar een melancholieke thriller. (RK)

Dubbel
en driedubbel

Van de voormalige Newsweek-journalist Robert Littell verschenen o.a. *The Defection of A.J. Lewinter* en *The Debriefing*. In zijn zevende boek, *De Gezusters* (van Holkema & Warendorf, 27,50) bedenken C.I.A.-agenten Caroll en Francis, beter bekend als *The Sisters Death and Night*, de perfecte misdaad. In deze opzet draait het om een 'sleeper' en zijn leermeester, de Pottenbakker, beiden in dienst van de KGB. De *sleeper*, die bekend staat om zijn seksuele abberaties, wordt wakker geschud met een mysterieuze opdracht die hem, de Pottenbakker, Carrol en Francis doet verzeilen in een wirwar van spionnen en dubbelspionnen, waarin een mensenleven geen cent waard is. Het begrip dubbelspion wordt door de schrijver gebruikt als een schakelaar waarmee de lezer telkens op het verkeerde been gezet wordt. Waarschijnlijk is dit meteen het allerlaatste avontuur van De gezusters *Death and Night*. In het Engels is het boek verschenen als *The Sisters* (Pan, VD, 14,90). (RK)

Koehandel in den Bosch

Kort verhaal door Frits Hoorweg

Aan de Minister

Van de Directeur-Generaal
Binnenlandse Veiligheid

Met verschuldigde eerbied breng ik onder uw aandacht het verslag van een onderzoek naar het uitlekken van militaire geheimen met betrekking tot de basis Woensdrecht.

Hoewel ik heb begrepen dat over de uitkomst ter zake reeds overleg tussen u en de heer MP heeft plaatsgevonden, hecht ik eraan dit rapport aan u uit te brengen. Ik besef dat de aard van het rapport onorthodox is, maar het betreft hier de basisgegevens van mijn medewerker. Op mijn uitdrukkelijke aanwijzing is het rapport tot deze basisgegevens beperkt gebleven en zijn er geen kopieën van gemaakt.

Zoals u bekend is, waren tot twee keer toe gegevens uitgelekt op een wijze die aangaf dat de bron van het lek in het kabinet van de heer Commissaris van de Koningin in Noord-Brabant moest worden gezocht. Uit het rapport van mijn medewerker zou een ernstige verdenking te destilleren zijn. Naar mijn mening zou u of de heer MP moeten overwegen of de informatie niet in enigerlei vorm aan het Openbaar Ministerie moet worden voorgelegd. In een later stadium kan u dan geen verwijt treffen.

Graag verneem ik van u hoe in deze te handelen ware.

Vrijdag 17 oktober

De treinreis naar Den Bosch verliep minder rustig dan ik had gehoopt. In de Eerste Klasse wordt weliswaar beschaafd, maar ook heel luid gesproken. Twee heren in het grijs hadden het enthousiast over misbruik van subsidies. Zo te horen is er, ook zonder het uitlekken van militaire geheimen, nog voldoende werk voor onze afdeling.

'Vermogensvorming bij gesubsidieerde instellingen zou niet mogen worden toegelaten,' zei de een.

'Door zulke taboes vraag je om geknoei,' hoorde ik de ander zeggen. 'Maar is er echt iemand beter van geworden?'

'Wie zal het zeggen?'

In het openbaar vervoer kan men beter niets zeggen, zou ik zeggen.

De commissaris zelf had tijd vrij gemaakt, voor wat ik maar een audiëntie zal noemen. Hij bleek in zijn 'beste' vorm te zijn. 'Ah, Binnenlandse Veiligheid is een Directoraat-Generaal geworden. Leuk voor Meertens... en dat loste meteen een probleem op bij Binnenlands Bestuur,' mijmerde hij voor zich uit. (Ik citeer letterlijk, niet om te kwetsen, maar om aan te tonen dat hij daar wel op uit was.)

'U dacht hier een lek te moeten dichtten,' zei hij opeens heel direct. 'De Hollander gruwet bij de gedachte aan lekken. Hier in Brabant op hogere gronden zijn we niet zo bang voor natte voeten.'

'Ach het is eigenlijk niet meer dan een routinekwestie,' legde ik

hem uit. 'Ja en het is natuurlijk puur toeval dat zo'n routineonderzoek u juist hier brengt.'

'Maar dit is onderdeel van een groter onderzoek,' teemde ik machteloos verder.

'Vertelt u mij eens meneer Bekkers, hoeveel ambtenaren werken er nu bij de afdeling Bijzondere Opdrachten?'

'Tot mijn spijt kan ik daarover geen mededelingen doen,' zei ik toen maar.

'Ha, ha. Goed gepareerd, mijn complimenten. U kunt natuurlijk uw gang gaan, ik stel het op prijs als u mijn Chef Kabinet op de hoogte houdt van uw vorderingen.'

Uit een handgebaar bleek dat ik kon vertrekken.

Heijnse, de Chef Kabinet, bleek uit ander hout gesneden. Hij was een charmante man met een donkere bril en een kostuum in bijna dezelfde kleur. Hij was één en al tegemoetkomendheid.

'U kunt op onze medewerking rekenen, meneer Bekkers,' liet hij volgen door:

'Geloof u werkelijk dat de schuldige zich in ons provinciehuis bevindt?'

Na wat inleidend gepraat gooide hij het over een afgesloten boeg. 'Maar als dat lek hier zit dan kunnen ook de mensen van het archief, de bode's en zelfs de schoonmaaksters de schuldigen zijn.'

'Helemaal uit te sluiten is dat niet, maar ik heb de ervaring dat die zelden op het idee komen. Zij weten namelijk niet welke

*Moers? wij hebben toch
Pedaan wat wij konden.
Huis SS weet nu met DFB
overleggen over wijze van
afgeven!*

geheime stukken echt de moeite waard zijn. Het overmatige gebruik van het rode stempel is zo toch nog ergens goed voor.' Zijn uitleg van de behandeling die de gele enveloppen van het Ministerie van Defensie ondergingen, sterkte mij in mijn opvatting over de bron van het lek. Ze werden blijkbaar ongeopend bij de Chef Kabinet afgeleverd. Heijnse bleek het echter moeilijk te vinden aan de voor de hand liggende conclusie te wenen.

'Als u gelijk hebt,' zei hij met tegenzin, 'dan blijven alleen de commissaris, mijn stafmedewerker Daumée en ikzelf als mogelijke verdachten over!'

'U vergeet uw secretaresse.'

'Ik rekende haar tot de groep die u hebt uitgesloten.'

'Secretaresses hebben vaak meer kijk op wat belangrijk is dan hun bazen. En ik begrijp dat ze ook invalt voor de secretaresse van de commissaris.'

Die mevrouw leed aan een onduidelijke ongesteldheid, maar het begin ervan sloot haar als betrokkene uit.

Heijnse keek beledigd. Van de mogelijke verdachten bleek hij Daumée de meest voor de hand liggende te vinden. Hij mompelde wat over sympathieën voor de vredesbeweging. Direct daarop putte hij zich uit in waarderende woorden voor een 'goeie vent' die 'prima contacten' onderhield met de politiekorpsen.

'Zou het lek daar niet kunnen zitten?' vroeg hij nog.

'Ook die mogelijkheid wordt onderzocht,' zei ik bijna naar waarheid. De waarheid was dat hij onderzocht was en niets had opgeleverd.

Later op de ochtend bevond ik mij in de kantine van het Provinciehuis waar de strijd om het bestaan op minder verholde wijze werd uitgevochten. Een bonte rij van vooral onderhoudspersoneel wachtte op het openen van de balie. Omdat ik niets beters had te doen op dat moment voegde ik mij bij hen. Juist toen het rolluik werd opgehaald, probeerde een vroegoude jongeheer met pijp zich voor in de rij te voegen.

'Hé, hé, we staan allemaal te wachten,' werd er gemopperd. Een reus in een overall herstelde de orde. Hij tikte de indringer op de schouder en wees met z'n duim.

'Achteraan,' zei hij simpel.

'Hoezo?' vroeg pijpmans uit zijn mondhoek.

De reus keek hem even peinzend aan en trok toen met een snelle beweging de pijp uit de mond van de ander.

'Om je pijp op te halen,' zei hij kalm, terwijl hij het rookgerei doorgaf aan zijn achterbuurman.

'Even doorgeven graag,' vroeg hij overdreven beleefd. De pijp begon een moeizame tocht. Het erbij horende verhaal moest een paar keer herhaald worden voor wie niet goed had opgelet. Halverwege was er een spelbreker die het ding aan de eigenaar teruggaf.

'Die Daumée weet wel hoe hij zich ongeliefd kan maken,' hoorde ik iemand zeggen.

'Ach,' zei een ander, 'hij wordt door iedereen in de maling genomen.'

Ik keek hoe de eigenaar met zijn pijp verenigd even bedremmeld stond te kijken en toen quasi kwiek de kantine verliet. Voor slinkse praktijken leek hij mij op het eerste gezicht niet het juiste type.

De secretaresse van Heijnse was een mooie, maar wel heel keurige vrouw. Haar halflange, zwarte haar sloot om een bleek gezicht en gaf haar het uiterlijk van een Egyptische prinses. Haar kleine kamertje stond volgepakt met archiefkasten. Waar nog ruimte was, hing een planbord tegen de muur waarop de data van de Statenvergaderingen stonden en die van GS en onderaan was nog plaats voor de ADV-dagen van de medewerkers van het Kabinet.

'Als u wilt zitten moet u even die stoel vrij maken,' zei ze.

'U hebt niet veel ruimte, mevrouw Elzenburg,' probeerde ik zo formeel mogelijk.

'Ach waar zou ik die voor nodig hebben?' antwoordde ze spottend. Het leek erop dat wij daarmee de toon van het gesprek hadden vastgesteld.

'Wilt u van mij horen wie er een motief had om die stukken te laten uitlekken?' vroeg zij na mijn inleiding. Ik hief mijn hand op.

'Als deskundigen onder elkaar kunnen wij motief en gelegenheid misschien afzonderlijk behandelen.' Voor het eerst lachte zij voluit.

'Zo heb ik bijvoorbeeld weinig reden om iets door te geven, maar ik heb wel veel gelegenheid omdat veel informatie mij passeert,' zei ik.

Ze begreep de hint en ontdoode verder.

'Moet ik begrijpen dat het alleen om het uitlekken van gegevens gaat, of gaat het om het zoekraken van documenten?'

Ik zei dat het niet echt duidelijk was, maar dat wij ernstig rekening hielden met de mogelijkheid dat documenten waren gecopieerd.

'Stel dat het laatste het geval was, wie zou dan die copieën hier kunnen maken?'

Ze wees naar een deur.

'Hierachter is een oude kast die tamelijk ruim is. Daar hebben we een klein apparaat staan. Beneden is natuurlijk de grote apparatuur van Algemene Zaken.'

'Het is uw taak om copieën te maken.'

'Meneer Daumée is de enige die wel eens een poging doet om zelf de kleine machine te bedienen, maar dan gaat er meestal iets mis. Ach het is voor mij een kleine moeite.'

Ze vertelde ook nog dat beneden op naam het verbruik werd genoteerd en dat de afdelingssecretaresses het er nog lang over zouden hebben als ze daar een stafmedewerker zouden zien. Ik liet mijn telefoonnummer bij haar achter voor het geval ze mij nodig mocht hebben.

's Avonds werd ik gebeld door ene Reuvekamp, redacteur van het Nieuwsblad van het Zuiden.

'Bekkers?'

'Daar spreekt u mee.'

Hij viel met de deur in huis, maar verzweeg hoe hij aan mijn telefoonnummer kwam.

'Schiet u al op met uw onderzoek in het Provinciehuis?'

'Waarom zou ik op zo'n vraag reageren?'

'Omdat u misschien van mij iets wijzer kan worden.'

'Daar moet ik nog eens over nadenken,' zei ik.

'Zullen we dan maar een voorlopige afspraak maken?'

Om hem op de proef te stellen suggereerde ik een ontmoeting op de veemarkt van Den Bosch om zes uur 's ochtends.

'Het is de enige plaats in Den Bosch die ik goed ken,' zei ik naar waarheid. Ik was er vroeger tijdens een vakantie geweest.

Hij geloofde me niet, maar wou mij blijkbaar erg graag spreken.

Zondag 19 oktober

Ik belde een goede kennis bij het ANP over Reuvekamp. Hij bleek voor een provinciaal over een zekere faam te beschikken.

'In Brabant zijn ze doodsbenuwd voor hem,' zei hij.

'Hij is niet tevreden met gewoon nieuws. Hij gebruikt alles wat hij te weten komt om verder te vissen. Voor het gewone nieuws haalt hij eigenlijk zijn neus op.'

'Waar is hij dan naar op zoek?'

'Ach het liefst zou hij de commissaris aan de schandpaal willen nagelen, maar dan moet hij wel met iets heel bijzonders komen. Je weet hoe ze zijn in Brabant. Het ontzag voor de autoriteiten zit er nog goed in.'

Woensdag 22 oktober

De Bossche veemarkt bood nog dezelfde aanblik als vroeger. Schapen en koeien leken verdoofd door het lawaai. Een enkele keer raakte er één in paniek, de aanblik van veehandelaren bracht zelfs afgestompte dieren op ideeën. Jongens met dunne wandelstokjes handhaafden het overwicht van mens op dier. Vinnige klappen en rauwe kreten overstemden even het aanhoudende gedruis.

Op de afgesproken plek keek ik eerbiedig naar de reusachtige billen van een roodbonte stier.

'Heb je een voorkeur voor dikbillen, Bekkers?' hoorde ik zeggen. Reuvekamp steunde met zijn armen op het hek naast me. 'Aangenaam,' zei ik. Zijn gezicht kwam me bekend voor, van een praatprogramma op de televisie dacht ik. Hij had lang vet haar en een grauwe teint, die hem het voorkomen gaven van een ondervoed roefdier. Zijn keurige pak droeg bij aan een algeheel indruk van onbetrouwbaarheid.

'Leuke ontmoetingsplaats,' zei hij toen we in de kantine een plekje hadden bemachtigd. 'Nooit geweten.'

'Dan wordt hier zeker niet genoeg gezwendeld,' zei ik om hem te prikkelen.

'Oh, ongetwijfeld wel. Ongetwijfeld. Er is tenslotte niet zoveel verschil tussen vee en stemvee.'

'Dit is zeker geen normaal vraaggesprek?' zei ik. 'Er heeft nog niets over mijn onderzoek in uw blad gestaan.'

'Ah, een trouwe lezer.' Hij keek me aan. 'Netjes van mij, he. Zolang ik nog geen duidelijk beeld heb, hoef ik niet zo nodig een stukje te maken.'

'Denk jij dat je dat van mij krijgt?'

Het roefdier in hem werd wakker. Hij boog zich naar me toe en zijn vette haar zwiepte langs mijn gezicht.

'Waarom zou de minister van Welzijnzorg het misbruik van subsidies uit de pers willen houden?' vroeg hij. Ik zweeg, meer door de verrassing dan om iets anders. Hij vatte het anders op.

'Ga je ontkennen dat je bij de inspectie van Welzijnzorg zit?'

De conversatie in de trein schoot me te binnen.

'Denk jij dat het Provinciehuis betrokken is bij het misbruik van subsidies?'

'Heb jij wel eens een Brabander gezien die een mooie kans laat liggen?'

'Ik ben nog niet klaar met mijn onderzoek,' zei ik.

'Ik ben ook nog niet klaar met jou.'

'Secretarissen zouden geen contacten met journalisten moeten onderhouden,' probeerde ik maar eens.

Hij hield zijn gezicht weer dicht bij het mijne. Roofdieren stinken uit hun bek vanwege de vleesresten achter hun kiezen, maar hij had waarschijnlijk gewoon last van een lege maag.

'U zou natuurlijk graag weten hoe ik aan mijn informatie kom, maar dan moet u nog vroeger opstaan.'

Het eerste wat ik 's ochtends verder deed was mevrouw Elzenburg opzoeken.

'Ik kwam iemand tegen die dacht dat ik bij Welzijnzorg werk,' zei ik.

Ze glimlachte.

'Oh, u heeft de heer Daumée ontmoet, ik heb hem vrijdag uw telefoonnummer nog gegeven. Ja, het leek mij niet mijn taak om hem uit te leggen dat u niet bij Welzijnzorg maar bij Biza werkt.'

'Wat toevallig dat de journalist die ik vanmorgen ontmoette dezelfde fout maakte,' zei ik.

Ze fronste haar wenkbrauwen.

'Ik hoop niet dat u daaruit de verkeerde conclusies trekt. De heer Daumée is nogal loslippig en daarom heb ik hem maar in de waan gelaten dat u bij Welzijnzorg werkt. Iedereen weet dat hij graag praat en houdt er rekening mee.'

'Ja, ja, als je iets wilt laten uitlekken, hoef je het dus alleen maar in vertrouwen tegen Daumée te zeggen. Misschien moet ik nog eens met de heer Heijnse praten.'

Ze schudde haar hoofd, maar zonder veel overtuiging.

'U treft het vandaag niet, die is ziek.'

Ze gaf me zonder tegenstribbelen zijn huisadres, maar daar schoot ik niet veel mee op. Ik kwam voor een gesloten deur. De burenhadden de indruk dat Heijnse een paar dagen met vakantie was.

Ik had me voorgenomen bij ontstentenis van Heijnse, Daumée toch maar eens goed aan de tand te voelen.

Bij terugkomst in het Provinciehuis bleek de secretaresse echter een lunchafpraak voor me te hebben geregeld. De commissaris had tijd voor me vrij gemaakt. Zijn chauffeur bracht me naar een restaurant ver van Den Bosch. Voor het eerst in mijn leven at ik Japans! Tijdens apéritief en voorgerecht spraken we over koetjes en kalfjes. Een ober wrong zich heupwiegend door de te dicht opeengesloten tafeltjes. Zijn gezicht was vertrokken tot een grimas vanwege de hitte van de schalen die hij aandroeg. Wij keken geamuseerd toe. Onze glimlach werd beantwoord met het opensperren van de mond.

'De man maakt er wel een vertoning van,' zei ik.

'Leuk, nietwaar. Je gaat zo ook begrijpen waarom de Shoguns af en toe iemand levend roosterden,' sprak de Commissaris minzaam.

'Dienaren die ontspoord waren, neem ik aan?'

'Nee, gewoon amusement, maar misschien is het wel een apocrief verhaal. Net zo'n verhaal als over u gaat. U zou bij Welzijnzorg werken.'

'Het gekke is dat het welzijnswerk hier voor meer opwindend lijkt te zorgen dan de binnenlandse veiligheid.'

'Vindt u journalisten ook zo onnavolgbaar, meneer Bekkers?'

'Dat is een vraag die ik graag aan de heer Heijnse had willen stellen,' zei ik.

Hij bleef enkele ogenblikken stil.

'Als ik u nu eens vertel dat ik Heijnse heb gevraagd om Woensdrecht op discrete wijze in de pers te brengen, zoudt u me dan geloven? Heijnse gebruikte daarvoor de bestaande contacten van Daumée, overigens zonder dat die goede man zich dat bewust was.'

'Als ik me een motief zou kunnen voorstellen.'

'Misschien was het wel een onderdeel van een bewust voorlichtingsbeleid. Wat is er mooier voor de pers dan over landelijke zaken uit Brabant te berichten in plaats van allerlei lokale dingen. Wilt u in Den Haag iets lezen over de bouw van een zwakzinnigeninrichting hier in de regio, meneer Bekkers?'

'Wel als ik hier zou wonen en misschien ook wel als het van mijn belastinggeld gebeurt.'

'Raketbases zijn veel interessanter, meneer Bekkers. Die kosten veel meer belastinggeld. Ik wist overigens niet dat uw afdeling zich daarmee ook al bezighield.'

Ik wist niet hoe ik het moest zeggen.

'De rijksrecherche,' zei ik stamelend, 'de rijksrecherche denkt daar misschien anders over.'

'Ach, meneer Bekkers,' zei hij, 'geloof u mij. Het is echt voor alle betrokkenen beter dat daarvan niet teveel werk wordt gemaakt.'

Hij staaarde naar een wandschildering van twee Samoeraï's en vervolgde dromerig:

'Misschien heb ik wel geen tijd voor de rijksrecherche, misschien los ik uw probleem eerdaags zelf wel op.'

© Frits Hoorweg

Britse Misdaadgolven Rauwe Werkelijkheid

Nieuwsbrief van Leo Harris & Co

Het jaarlijkse diner van de *Crime Writer's Association* en de bekendmaking van de verschillende prijzen was misschien wel de meest interessante gebeurtenis van de afgelopen tijd voor liefhebbers van het misdaadboek. Maar voordat ik de prijswinnaars bekend maak, wil ik u eerst kort iets vertellen over de CWA.

Het begon allemaal in 1953 toen wijlen John Creasy, en nog steeds betreurd, gedwongen door zijn eigen ervaring en die van andere misdaadschrijvers tot de conclusie kwam dat het genre niet die aandacht van de kritiek en in het algemeen kreeg die het verdiende en noch de publiciteit. Enkele van de grote namen werden wel besproken, maar de meeste schrijvers moesten ervaren dat ze terzijde werden geschoven als simpele *entertainers*. Dat was de reden dat hij en enkele anderen de koppen bij elkaar staken en de CWA oprichtten met het doel de status van de misdaadroman te verhogen en met name de verkoop. Hun motto was, zou je kunnen zeggen 'Misdaad loont niet - VOLDOENDE'. Ze besloten te proberen een prijs in te stellen die net zoveel waard was als de meer befaamde literaire prijzen. De eerste was de toen en nu felbegeerde *Gouden Dolk*. Die dolk werd ontworpen door de talentrijke Eric Burton (die helaas geen misdaadboeken meer schrijft). De dolk was bestemd voor het beste boek van het jaar en werd toegekend door een jury die werd samengesteld uit het kleine clubje critici van misdaadboeken. Zo gebeurt dat vandaag de dag, met allerlei wijzigingen, nog steeds.

Het aantal prijzen is ondertussen enorm gegroeid en het effect ervan evenzeer toegenomen, vooral door het betrekkelijk nieuwe beleid dat sponsoring toestaat. Zo

gaf de hoofdredacteur van *Police Review* bijvoorbeeld een prijs aan Bill Knox die levenschte boeken over de politie in Schotland schrijft. Celia Dale kreeg zes flessen *Veuve Cliquot* - hun prijs voor het Beste korte verhaal en Chivers Press financiert de Gouden en Zilveren Dolk. Het hoogtepunt van de avond was, afgezien van een geestige toespraak door de acteur Frances Matthews die ooit Paul Vlaanderen (Temple) van Francis Durbidge op de radio vertolkte en nu Charles Harris speelt, van schrijver Simon Brett, de uitreiking van een Diamanten Dolk, geschonken door Cartier, voor Uitmuntendheid aan P.D. James. Ze won ook de Zilveren Dolk, maar greep net naast de Gouden die naar Ruth Rendell ging. De nominaties waren: *Under contract* van Liza Cody (Collins), *The secret of Anne* 3 van Colin Dexter (Macmillan), *Intensive care* van Peter Dunant (Andre Deutsch), *A taste for death* van P.D. James (Faber), *Live flesh* van Ruth Rendell (Century Hutchinson) en *A dark adapted eye* van Barbara Vine (Viking).

Als u erbij was geweest, zou u ook hebben genoten van Phyllis James' analyse dat er een verschuiving is opgetreden van het ouderwetse puzzelverhaal naar de huidige, realistische roman. Ik zei 'als u erbij was geweest', omdat in tegenstelling tot haar zusterorganisatie in Amerika, de CWA, na een diepgaand debat besloot om fans niet welkom te laten zijn. Maar natuurlijk vinden wij het ook leuk om onze lezers te treffen, niet alleen omdat ze boeken kopen, maar vooral omdat het aardig is te weten dat er echt mensen zijn die echt lezen. Dus als u van plan bent om naar Engeland te gaan, schrijf me dan per adres van Thr&Det wanneer u komt en dan doe ik mijn best om u bij een van onze maandelijkse bijeenkomsten binnen te smokkelen of in contact te brengen met uw lievelingsschrijver.

Leo Harris

Leo Harris is een gepensioneerd belastingconsulent en recensent van misdaadboeken. Hij is een van de twee redacteurs van *Red Herrings*, het blad van de CWA. Hij houdt op de foto de hand vast van zijn vrouw Jane Naar Harris, een voormalige publiciste, die nu voor de CWA de contacten met bezoekers onderhoudt. In de kop van deze nieuwsbrief is ze met 'Co' aangeduid.

Rauwe Werkelijkheid

Hoe slecht de smaak van Amerikanen kan zijn als het gaat om een oordeel over sensationele gebeurtenissen wordt nogmaals bewezen door *Savage Grace*, van N. Robinse, S. Aronson (Penguin, NL, 17,50 en Dell, VD, 17,85). Het is het verhaal over de moord op Barbara Baekeland. Barbara was de vrouw van Brooks Baekeland, Brooks was de erfgenaam van het Baekeland plastic-imperium. Ik citeer om de Baekelands maar ook de sfeer van het boek te schetsen: *'De Baekelands - ze vierden feest met Dali, James Jones, de Vanderbilts en de Astors. Ze brachten de zomer door in Frankrijk en Italië, amuseerden zich in Mallorca en nachclubben in New York. Brooks Baekeland was rijk. Barbara was mooi. Tony, hun zoon, was een knappe, aardige jongen.'*

Tony vermoordde zijn moeder in november 1972, in Londen. Zijn voornaamste motief, volgens de auteurs, vinden we in de incestueuze handelingen die moeder Barbara voor noodzakelijk hield om haar zoon te genezen van zijn homosexualiteit.

Sensatie, *De Daily News* brengt het bericht onder de kop *MOM IS SLAIN; NAB YANKSON*. In publiciteitstermen is deze krantekop uitgegroeid tot 'een Griekse tragedie', een 'episch familieportret', en een 'familiesage met plots die *Dynasty* waardig zijn - of misschien alleen maar Tennessee Williams.'

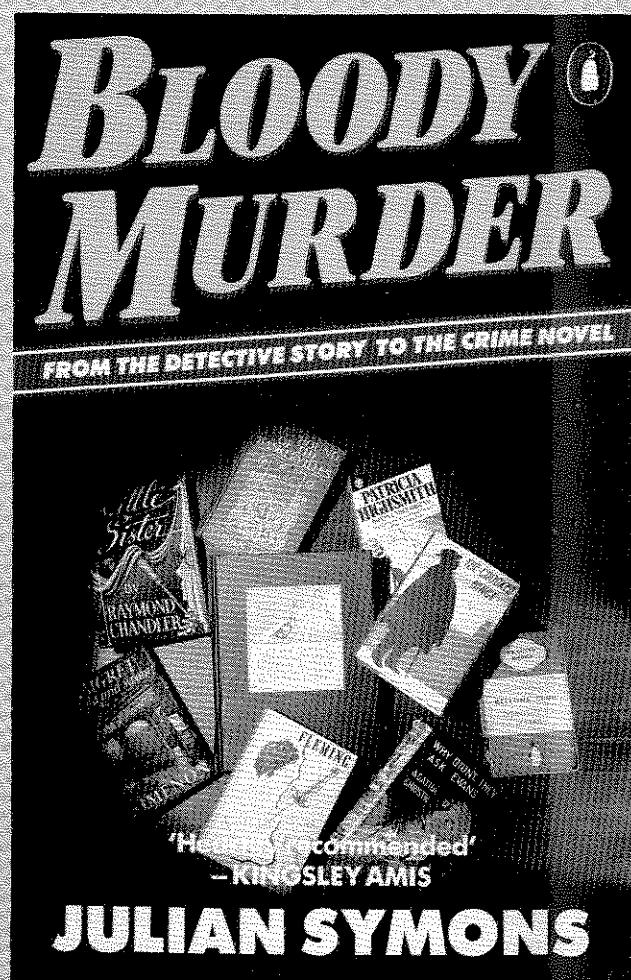
Het boek is volledig opgezet als een collage van interviews, fragmenten uit brieven, en andere documenten. Een aardige aanpak die echter volkomen mislukt door een gebrek aan waarachtig aangrijpende gebeurtenissen. Beroemdheden als William Styron en James Jones komen aan het woord zonder dat ze iets wezenlijks te vertellen hebben, als een neef van een vriend die nog op school heeft gezeten met de chauffeur van de betrokkenen. Tragedie, epiek, sage, het blijft in wezen niets anders dan dikke roddel over magere gebeurtenissen. Toch een 'nationale bestseller' lees ik. Dat was te verwachten, sinds Mailers vals gezongen *Executioner's Song* de toon heeft gezet van het moderne Amerikaanse schrijven over misdaad. De klassieke gier met het klasieke lijk. (ES)

Thomas Koelmaas

1000 ABONNEES GEZOCHT ACTIE NR. 3

Speur dat eens na!

Van 'The Abbey Grange' (Conan Doyle) tot Zondi, sergeant loopt het register van Bloody Murder en daar tussenin bevinden zich tientallen verwijzingen naar wetenswaardigheden over het genre. Wie snel is en een abonnee werft voor Thrillers & Detectives krijgt gratis dit veel bejubelde naslagwerk. Zoek de schrijvers op die u nog niet kende of pronk nonchalant met kennis die u nog niet bezat. Het enige dat u moet doen is een briefje sturen met de naam en adres van de nieuwe abonnee. Hierbij sluit u deze bon of een kopie daarvan bij. De abonnee krijgt Thr & Det thuis met een acceptgiro en uw Bloody Murder (een Penguinuitgave, winkelwaarde f 22,80). Stuur uw brief aan: Thrillers & Detectives, Nic. Maesstraat 139hs, 1071 PX Amsterdam.

Rauwe Werkelijkheid

Sensatie??

De heer Alfred Allen Lewis schijnt te denken dat misdaad zonder meer interessant is. In *The evidence never lies* (Dell, VD, 29,75) beschrijft hij hoe ene Mac-Donnell, een forensisch wetenschapper, bewijsmateriaal verzamelt. Het is verbazingwekkend wat er allemaal is af te leiden uit de dikte van bloedspetters en de gaten die kogels in een muur achterlaten. Volgens de omslag van het boek is het fascinerend om te lezen. Ik vond het stomvervelend en ik las alleen verder omdat ik het antwoord op de volgende vraag hoop te vinden: is dit nu echt gebeurd of is het toch verzonnen? Helaas heb ik het antwoord niet gevonden. (FH)

Made in UK & USA

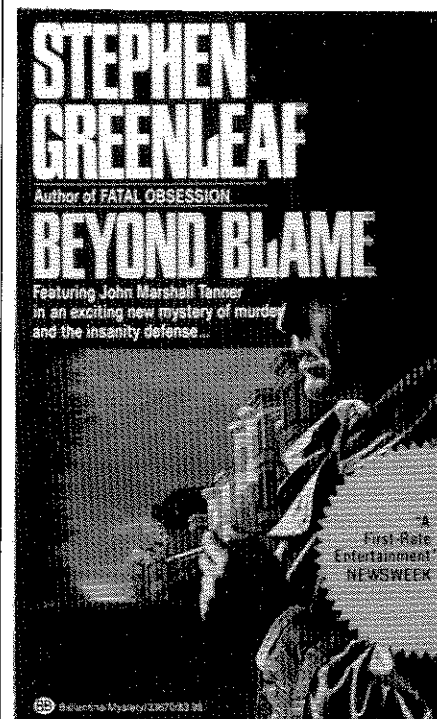
Indiase operettes

Harry Keating is een schrijver met een scherp oog voor het potsierlijke. Zijn boeken worden bevolkt door personages die eerst en vooral de lachlust opwekken. Inspecteur Ghote, zijn vaste Indiase hoofdpersoon sinds jaren, is een nederig ambtenaar die zich gewetensvol kwijt van de meest onmogelijke opdrachten. In *Go west, inspector Ghote* (Arrow, VD, 14,90) wordt hij zelfs naar Amerika gestuurd om de dochter van een invloedrijk man naar huis te halen. Dochterlief heeft zich, in plaats van studeren, aangesloten bij een geestelijke sekte. Nog voor inspecteur Ghote zijn *jetlag* overwonnen heeft, wordt de leider van de sekte vermoord. Met een dikke privé-detective aan zijn zijde mag hij vervolgens proberen de zaak tot een oplossing te brengen.

Een intrige is voor Keating pas goed als hij nauwelijks te begrijpen is. De moord blijkt deze keer het werk van een genie te zijn geweest.

Inspector Ghote plays a joker (Arrow, VD, 14,90) doet wat absurditeit betreft weinig onder voor *Go west*. . . In Bombay blijkt een net zo geniale *practical joker* rond te lopen, die in de dierentuin flamingo's neerschiet en op de renbaan paarden omwisselt. Ghote wordt door zijn bazen opgejaagd alsof het om staatsgevaarlijke activiteiten gaat. Als Keating een boodschap heeft, is het dat slimheid en plichtsbetrachting mooi zijn maar toch van beperkte waarde. De inspecteur wordt ook nu weer voor de voeten gelopen door een onbenul. Deze sukkel levert echter wel een belangrijke bijdrage aan de ontrefeling van het mysterie. Na twee van deze operette's, wel erg nadrukkelijk komisch, is *Under a monsoon cloud* (Arrow, VD, 14,90) een aangename verrassing. Geen geforceerde grappigheid dit keer, maar een heuse psychologische roman. In een poging een collega te beschermen

pleegt Ghote meened. Het boek beschrijft een soort rechtszaak waarin de aanklager deze meened probeert te bewijzen. Ghote wordt verscheurd door twijfels die hem tenslotte overmeesteren. Keating zou Keating niet zijn als hij ook dit boek niet toch met een verrassing zou laten eindigen. (FH)

Zoek de mens

Stephen Greenleaf laat zijn held, de privé-detective Tanner liever niet slaan, maar des te meer wroeten in het leven van de mensen met wie hij te maken krijgt. In *Beyond blame* (Ballantine, VD, 15,65) stuit Tanner op een jurist die alles weet van ontoerekeningsvatbaarheid en die van moord op zijn vrouw wordt beschuldigd. Het verhaal speelt zich af in Berkeley, het stadje aan de andere kant van de baai waaraan San Francisco ligt en dat over de hele wereld bekend werd als kweekplaats van het hippiedom in de jaren '60. Tanner heeft die voor hem vreugdevolle tijd toen alles alleen maar beter leek te worden (*peace*, weet je wel) actief meebeleefd en ziet nu hoe verdovende middelen, vervreemding, carrière-jagerij en andere ziektebeelden uit onze tijd het leven en de maatschappij vergallen. Voor wie van Lew Archer met een depressie houdt, kan ik Greenleaf aanbevelen. (TC)

De psycholoog Jonathan Kellerman is als detective-auteur dicht bij huis gebleven met *Bloodtest* (Signet, VD, 17,85). Zijn hoofdpersoon is een kinderpsycholoog die op verzoek als getuige-deskundige optreedt en via oude relaties ook wel eens een opsporingsklusje krijgt toegeschoven. In *Bloodtest* krijgt hij het verzoek de ouders van een 5-jarig kankerpatiëntje te overreden niet met de behandeling te

stoppen, maar voor dat hij hiertoe kan overgaan blijkt het gezin, inclusief de doodzieke kleuter spoorloos verdwenen. Als kort daarna de lijken van de ouders gevonden worden gaat de geleerde speurder op pad om een deerniswekkende historie te ontrafelen, waarvan ingewikkelde vormen van incest en kindermishandeling de toon bepalen. Het verhaal wordt sec genoeg gebracht om niet in huilen uit te barsten en ook de hoofdpersoon gedraagt zich vooral als een man met een grote dosis gezond verstand. Helaas wordt er ook nog een seksueel aberrerende sekte in het verhaal verwerkt. Leuk om eens een collega in dit genre aan te treffen, hoewel hij als psycholoog niet zo heel veel voor heeft op zijn collega's met een andere achtergrond, want als een goed gesprek niet meer baat moet toch de zwarte band redding brengen. (KtK)

Another day in paradise van A.E. Maxwell (Bantam, VD, 11,75) opent wat gladjes. De hoofdpersoon - rijk, dure auto, free-lance klusjesopknapper - is iets te zelfverzekerd en zit te vol met uitvoerig beleden zelfkennis om te kunnen boeien. Wat is er toch mis met de ouderwetse *underdog*, vraag je je onwillekeurig af. Echter, de schijn bedriegt. Het verhaal komt op gang en een schijnbaar simpele industriële spionageaffaire neemt zulke bedreigende en dodelijke vormen aan dat alle *coolness* rap verdwijnt. Het masker valt als onze held persoonlijk betrokken raakt. Maxwell beschrijft die ommekeer razend knap. De aanvankelijk geforceerde relatie tussen hoofdpersoon, zijn succesvolle ex-vrouw en haar superspionminnaar wordt levensecht. De climax is goed, de intrige overtuigt ondanks het zware onderwerp. Het is een voortreffelijke thriller op de rand van het *p.i.*-genre. (MD)

Hij-King en Zij-King

Tabitha King, komt die naam bekend voor? Dat kan dan kloppen, want Tabitha is de vrouw van niemand anders dan Stephen King, de Johan Cruyff van het horror-wezen. Tabitha is kennelijk conventioneel dan haar beruchte echtgenoot. Ze houdt het in *Wolves at the door* (Griffon, VD, 17,50) bij mensen van vlees en bloed (vooral bloed).

Pat en Liv Russell zijn in het bezit van een tweede huisje in de bossen. Hij zit in de filmbusiness in Californië en zij besluit tijdens de zoveelste huwelijks crisis met haar zontje de winter door te brengen in het huisje. De streek daar is echter dan geheel verlaten op de plaatselijke boerenknurften na. Drie van hen dringen het huisje binnen, verkrachten Liv en het ziet er naar uit dat zij en haar zontje er definitief aan zullen moeten geloven. Hoewel er in de eerste 200 (van de 360) bladzijden praktisch niets gebeurt, weet Tabitha King heel goed de spanning erin te houden en de indruk te wekken dat er

nare dingen op til zijn. Van mij mag mevrouw King doorgaan, als Stephen het natuurlijk ook goed vindt. (GJT)

Iemand die het weten kan, vertelde me dat de omslag vaak wel de helft van de produktiekosten van een pocketboek bepaalt. Dat geldt zeker voor *Night stone* van Rick Hautula (Zebra, VD, 15,65). Op het boek is het figuur van een meisje geponst en op de plaats van haar gezicht bevindt zich een heus hologrammetje, waarin de lezer in drie dimensies een meisjeskopje kan ontwaren, waarop dan weer een doodshoofd is geprojecteerd. Op het laatst - want je hebt de neiging om steeds nog even te kijken - werd ik er wel een beetje nerveus van. Hologram of niet, binnen in het boek is ook van alles aan de hand. Don Inman betreft met vrouw en dochter een huis dat al generaties lang in het bezit van zijn familie is, maar ook al jaren onbewoond. Het is er namelijk niet plus.

De grootmoeder van Don rochelt op haar sterfbed onverstaanbare (want in het Fins) waarschuwingen die hij veronachtzaamt. Fins is ook niet zijn sterkste punt. Het huis blijkt te zijn gebouwd op een pre-historische Indiase begraafplaats en dat blijft natuurlijk niet zonder gevolgen. Don die begint te lijden aan nachtmerries en hallucinaties weet met hulp van een buurman de ingang van een grafkelder bloot te leggen en dan begint de ellende pas goed.

Ik moet zeggen dat ik verhoudingsgewijs aan het verhaal zelf evenveel lol heb beleefd als aan de kitscherige, maar spectaculaire uitgevoerde omslag. Hautula weet de spanning er vanaf het begin in te houden. (GJT)

Tsja . . .

Nowhere (Methuen, VD, 14,90) is een krakkemikkige poging, de Amerikaanse cultuur en samenleving aan de kaak te stellen. De auteur, Thomas Berger, laat de kansarme privé-detective Russel Wren naar het landje San Sebastian afreizen, waar hij zich ten behoeve van de CIA (denkt hij) op de hoogte moet stellen van de terroristische acties aldaar. Wie schetst Wren's verbazing als hij ontdekt dat alles anders is dan thuis! De blondharinge minderheid van de bevolking is aan ernstige discriminatie onderhevig, en belandt in lage statusberoepen als schrijver, bibliothecaris of andere niet productieve functies. Enfin, het idee is duidelijk: de samenleving berust op ideeën, waarden en conventies die we zelf verzonnen hebben, maar die ons door socialisatie en wat al niet als vanzelfsprekend voorkomen. Als deze gedachte u als 'boeiend' frappeert moet u het boek vooral lezen, denkt u daarentegen 'Godallemachtig', koop dan liever *The third policeman* van Flann O'Brien of *Catch-22* van Joseph Heller. Die doen ook zoiets, maar dan creatief. (HKg)

Verdovend

Tony Cohan heeft de wereld met **Opium** (Grafton, VD, 20,25) met een kluijfe van meer dan 500 pagina's verrijkt. Het gaat om 'the searching thriller of the international drug trade', een verhaal dat als het waar zou zijn de wereldgeschiedenis alleen maar triester zou maken. Centraal staat de half-Europese, half-Chinese familie Lin uit Hong Kong. Vader Lin wordt tijdens een verjaardagsfeest vermoord en zoon en dochter zitten met een omstrede erfenis, want vader blijkt de baas van de internationale opiumhandel te zijn geweest. Groepen uit alle delen van de wereld, zoals Chinezen, Corsicanen, de Mafia, azen op de macht en zo ontrolt zich een uitermate spannend uitgewerkt verhaal dat in diverse delen van de wereld speelt. Het doet nogal chaotisch aan, maar geleidelijk komen alle draden toch weer allemaal in Hong Kong tezamen. Het toevallige en ongeloofwaardige komt wel te vaak voor, maar toch is het boek zeer de moeite van het lezen waard. (WV)

In **High adventure** van Donald Westlake (TOR, VD, 15,65) gaat het om smokkel van marihuana op kleine schaal en om de verkoop van imitatie pre-Columbiaanse antiques. Dat speelt zich allemaal in Belize af, het vroegere Brits-Honduras, waar een Amerikaanse piloot probeert zijn pech in geluk om te zetten. Zoals altijd bij Westlake leidt dat tot vermakelijke situaties. De schrijver heeft er een dik boek van meer dan 300 bladzijden van weten te maken, maar heeft voldoende nevenintriges weten te verzinnen om vaart in het verhaal te houden. (TC)

Met **A likely story** heeft Westlake zich op een heel ander terrein begeven (TOR, VD, 15,65). Het is een humoristisch boek over de relatieproblemen van een schrijver met zijn vriendinnen, ex-vriendinnen, echtgenote en ex-echtgenote, waarin de alcohol rijkelijk stroomt. Speciaal bedoeld voor degenen die graag alles van Westlake gelezen willen hebben. (HKo)

Complotten

Children of tender years van Ted Allbeury (NEL, VD, 13,40) is een redelijk spionageverhaal waarin het complot minder duivels en minder wereldomvattend is dan we van deze schrijver gewend zijn. Jacob Malik, een Brits geheim agent van Joodse afkomst, die zelf als kind nog in het kamp heeft gezeten wordt naar West-Duitsland gestuurd. De kampervaringen in zijn prille jeugd hebben hem voor het leven getekend en hij heeft nog steeds een diepe haat tegen alles wat Duits is. Zijn opdracht is om uit te zoeken of de uitbarsting van anti-semitisme die er plaatsvindt door de KGB is geïnspireerd. Hij ontdekt al snel dat een invloedrijke privé-organisatie van Westduitse en Israëliëse fanatici ervoor verantwoordelijk is. Alle mid-

delen zijn geoorloofd om de groep tegen te houden en Malik knapt het vuile werk koelbloedig op. (HKo)

Met **Odessea Beach** (Signet, VD, 15,65) heeft de Amerikaan Bob Leuci een werke het leven doen zien, waarop waarschijnlijk weinig lezers zitten te wachten. Een onderwereld-Rus die het in Moskou te warm onder de voeten werd, vlucht naar Amerika en zet zijn activiteiten voort in Brighton Beach, dat daarom nu Odessa Beach wordt genoemd! Hij krijgt contacten en conflicten met de Mafia in en om New York - een stuk van het verhaal met wel bijzonder weinig lijn erin - en tegelijkertijd probeert een corrupte politieman uit Moskou die hem het land heeft uitgesmokkeld, hem te werven voor de KGB. Dat leidt allemaal tot een strijd tussen Russische en Italiaanse Mafiosi, zonder dat het waarom duidelijk wordt. Hoewel Leuci de pen met redelijke vaardigheid hanteert, blijft het boek een broddellap en dat hoort zeker niet in dit genre. (WV)

Middeleeuws

The death of a king van P.C. Doherty (Bantam, VD, 11,75) is een speurdersverhaal dat zich afspeelt in de ongere middeleeuwen ten tijde van het regime van Koning Edward III, die één van zijn klerken opdracht geeft uit te zoeken hoe zijn vader, Koning Edward II, nu eigenlijk aan zijn einde is gekomen. In de vorm van brieven aan een vroegere studiegeenoot doet de klerk Edmund Beche verslag van zijn vorderingen, waarbij hij al snel tot de conclusie komt dat de waarheid zijn opdrachtgever niet welgevallig zal zijn, hetgeen voor hem als boodschapper ongewijfeld vervelende gevolgen zal hebben. De ontknoping vormt een aardige interpretatie van allerlei leemtes in het historisch feitenmateriaal over de handel en wandel aan het Engelse Hof van een koningsgeslacht dat zich zelf vernietigde. Dit recept mag wat mij betreft vaker toegepast worden en geeft vervroegd uitgetreden historici een unieke kans om eens iets aardigs te doen met de resultaten van hun navorsingen. (KtK)

Op avontuur

The Spanish gambit van Stephen Hunter (Charter, VD, 15,65) stamt uit 1986. Het is een Geheime Dienst-verhaal dat zich tijdens de Burgeroorlog in Spanje afspeelt, een nog weinig behandeld thema. Een Engels bestuursambtenaar wordt via chantage door de Britse Geheime Dienst geprest om dienst te nemen aan de kant van de Republikeinen om een oude schoolvriend te bespioneren. Die vriend wordt verdacht een agent van de Russen te zijn. Het boek beschrijft hoe de Russen in die tijd in feite de macht aan republikeinse zijde in handen hadden, als we tenminste de schrijver op dit punt als historisch

betrouwbaar mogen beschouwen. De Engelsman die Florry heet, wat geen naam is voor een hoofdpersoon, en zijn lotgevallen worden uitvoerig beschreven, vooral nadat hij voor de Russische KGB moet vluchten. In de KGB zit merkwaardigerwijze een Amerikaan hoog te paard. Het verhaal is wel aardig, maar er blijven een hoop vragen over. Desondanks is het zeer leesbaar. (WV)

AJ Quinnell heeft met **Siege of Silence** (Coronet, VD, 17,50) een linkse staatsgreep in een Zuidamerikaans land verzonnen, waarbij de Amerikaanse ambassadeur en zijn personeel in gijzeling worden genomen. De diplomaat is tot in details op de hoogte van een plan om Cuba te destabiliseren, waarbij de V.S. de medewerking heeft van een lid van de Cubaanse regering. Fidel Castro weet van dit plan, maar kent zijn Judas niet. Hij stuurt een meester op het terrein van psychologische ondervragingstechnieken naar de gegijzeld ambassadeur om met steun van de nieuwe machthebbers de naam van de verrader uit hem te persen. In de V.S. is men onderwijl druk bezig met het opzetten van een militaire redingsoperatie. De zogenaamd meesterlijke ondervragingstechnieken komen niet helemaal uit de verf en Amerikaans nationalisme en anti-communisme treden nogal op de voorgrond. Afgezien hiervan is het een goed geschreven, spannend verhaal met veel actie. (HKo)

Mijn hond terug!

Sleeping dog van Dick Lochte (Warner, VD, 15,65) is een niet van humor ontbloeit verhaal naar aanleiding van de 'petnapping' van een vriendelijke pitbullterrier, waarin allerlei meer en minder gewelddadige gebeurtenissen leiden tot een zeer onwaarschijnlijke intrige. De hoofdpersoon, een gezette veertiger en *private eye* en de 14-jarige eigenaresse van de schoothond, voorzien van de *flower-power* naam Serendipity, die een eigenwijze *wisecrack* niet schuwt, dragen niet onaanzienlijk bij tot de leesbaarheid van het boek, evenals hun speurtocht met hindernissen tussen San Francisco en Los Angeles langs de uit de detective literatuur bekende kustplaatsen en hun kleurrijke overnachtingsoorden. Voor wie nu echt wil weten hoe het toegaat zijn vooral de beschrijvingen van de hondengevechten aan te bevelen. (KtK)

Let op! Vrouwen!

Een belangrijke man is vermoord. Hij is de rijkste en meest machtige man in het kleine plaatsje in de Verenigde Staten en hij heeft ook de mooiste echtgenote. De openbare aanklager, die menige tegenslag heeft moeten incasseren en nu het

onderzoek verricht, is al jaren in aanbidding voor die vrouw. Door de moord op te lossen hoopt hij in één klap zijn aanzien in het stadje te herstellen en het hart van de vrouw te veroveren. Het verhaal geeft een scherp beeld van de verhoudingen in zo'n zuidelijk stadje waar dominees, godsdienstfanaten en morele herbewapenaars een bepalende, zelfs corrumperende rol spelen. Het ellendige van **Godfires** van William Hoffman (Penguin, NL, 15,65) is echter dat er een tweede ik-verhaal doorheen loopt waar je als lezer pas tegen het einde (400 bladzijden!) inzicht in krijgt. Niet alleen dat is irritant; na een uitstekende beschrijving van het onderzoek en de diepmenselijke beslommeringen van het leven en de emoties van de hoofdpersoon is de onwaarschijnlijke, sentimentele afloop een zo diepe teleurstelling dat het hele verhaal erdoor omhoog wordt gehaald. (MB)

Een jonge Amerikaanse die Japans studeert komt in de vererende, uitzonderlijke omstandigheid dat zij de nieuwjaarsdagen bij een Japanse familie kan doorbrengen. Op de eerste dag van haar bezoek wordt de opa van de familie vermoord. De kleindochter, Jane's vriendin, legt meteen een bekentenis af. De familieleden besluiten gezamenlijk de politie om de tuin te leiden, maar de politie is niet van gisteren en dat er nog verrassende nieuwe wendingen en gezichtspunten komen, zal de lezer niet verbazen. Dat uiteindelijk de kleine dappere Jane als eerste de ware toedracht doorziet, ook niet. Toch is **Murder at Mt. Fuji** door Shizuko Natsuki (Ballantine, VD, 11,75) geestig en onderhoudend. Zinnen als 'But it was not the show that would keep her here' moeten maar voor lief genomen worden. De bedoeling van de (Japanse) schrijfster is duidelijk: de Japanse samenleving is gebaseerd op traditie; de mannen maken daar misbruik van, de vrouwen zijn het slachtoffer. (MB)

Hard gelach

Het begint erop te kijken dat in de jaren tachtig een heuse Florida-school in de *hard-boiled* thriller is ontstaan, na de Californische school van de jaren dertig tot vijftig. John D. MacDonald is natuurlijk een belangrijke voorloper geweest, Ed McBain en Elmore Leonard ontdekten op latere leeftijd het zonovergoten *crime*-bolwerk, maar vanaf 1982 heeft Florida ten minste drie opmerkelijke thrillerdebutanten opgeleverd - merkwaardig genoeg alle drie werkzaam op de redactie van de Miami Herald. In het voetspoor van John Katzenbach (*In the Heat of the Summer*, 1982) en Charles Willeford (*Miami Blues*, 1984) publiceerde Miami Herald-columnist Carl Hiaasen vorig jaar het nu in paperback verschenen **Tourist Season** (Warner Books, VD, 15,65). Het is lang geleden dat ik bij het lezen van een thriller zo vaak

heb moeten schaterlachen. Hiaasen combineert de meedogenloze gewelddadigheid van eigentijdse *private eye*-auteurs als Andrew Vachss met een lawine van humor die nog het meest aan de Britse grootmeester Tom Sharpe doet denken. Zijn held Brian Keyes is ex-verslaggever van de 'Miami Sun', en alleen al de onbetaalbare scènes die zich ter redactie afspelen slaan alles wat ik de laatste jaren op het gebied van de satirische journalistieke thriller heb gelezen. Het eigenlijke thema van het verhaal is de verwoesting van Florida door toerisme, projectontwikkeling en gepensioneerde immigratie. Daartegen komt de geheime terreurbeweging Las Noches de Diciembre in verzet, onder meer met behulp van de zes meter lange krokodil Pavlov. De ontknoping is niet bijster verrassend, maar daaraan gaan 350 meer dan voortreffelijke pagina's vooraf. (BV)

Vreemde snuiters

Walter Walker, advocaat in San Francisco, schreef zijn eerste novel *A Dime To Dance By* in 1983. Twee jaar later verscheen van zijn hand **The Two Dude Defense** (Penguin, NL, 13,40). De handelende persoon in dit boek is Hector Gronig, privé-detective. Voor veel geld aanvaardt hij de simpele opdracht een overspelige dame in een motelkamertje te betrappen. De foto's die hij als bewijsmateriaal maakt, blijken echter een zeer gewild artikel te zijn. Het filmrolletje wordt hem ontstolen, het motel brandt af en er vallen enkele doden, waaronder de minnaar van de dame. Het spoor leidt naar Gronig zelf en zo staat al spoedig de

politie bij hem op de stoep. De enige manier om zich uit deze netelige situatie te redden, is het vinden van de twee snuiters (*The Two Dudes*) die hem van alle blaam kunnen zuiveren. Gronig houdt van een fikse borrel maar dat is dan ook de enige overeenkomst met het beeld van de gehaaide, op mooie vrouwen beluste privé-detective. Hij wordt een aantal keren behoorlijk toegetakeld, loopt een paar maal met open ogen in de val en is eigenlijk keurig getrouwd. Hij heeft zelfs kinderen. (RK)

Providence is een fictief gemaakt stadje in New England waar de ongewone roman **Providence** van Geoffrey Wolff zich afspeelt (Penguin, NL, 14,90). In elk hoofdstuk wordt verhaald van de lotgevallen van één van de inwoners van dit stadje: het aangespoelde lijk 'de Debiel', de advocaat Adam Dwyer (ongeneeslijk ziek) en zijn vrouw Clara, de jeugdige criminelen Skippy en Baby waarvan de laatste op gruwelijke wijze het leven laat, de politieman en vrije tijds clown Tom Cocoran, het met een zeer beperkt korte duur geheugen uitgeruste meisje Lisa die zowel een verhouding heeft met de inbreker Skippy als met de agent Tom en het plaatselijke hoofd van de georganiseerde misdaad The Boss. De levensgang van al deze personen is met elkaar verweven en wordt onthuld in de beschrijving van het doen en laten van elk van deze figuren. Het is een alles behalve routinematig opgezet verhaal, misschien wel Literatuur met een hoofdletter en zeker boeiend om te lezen maar niet makkelijk toegankelijk door het vele bargoens. (KtK)

S I G N A L E M E N T

Thrillers & Detectives verschijnt 5 maal per jaar, in januari, maart, juni, september en november. Een jaarabonnement kost f. 19,90, over te maken op postgiro 5013940 tnv Verzendboekhuis De Thriller te Amsterdam. Het abonnement gaat dan met het eerstvolgende nummer in.

Voor België (en alle andere landen) kost een abonnement f. 28,- in verband met extra kosten van verzending. Men kan zich alleen abonneren door overmaking van dit bedrag op de Nederlandse postrekening 5013940 tnv Verzendboekhuis De Thriller. Alle andere betaalwijzen vallen af in verband met bankkosten e.d.

Voorgaande nrs. zijn te verkrijgen door overmaking van f. 5,- per nr. (incl. porto). Sommige nrs. zijn uitsluitend als fotokopie te leveren. Geef aan als men dat niet wenst.

Een abonnement dient vooruit te worden betaald. Maak hiervoor zoveel mogelijk gebruik van de toegezonden acceptgiro. Het zenden van een aparte rekening en van aanmaningen brengt extra kosten met zich mee.

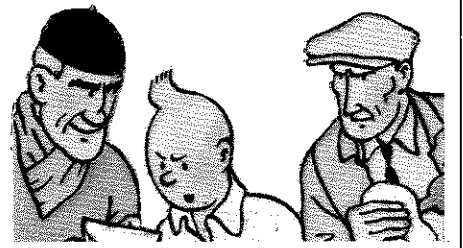
Op diverse plaatsen in Nederland is Thrillers & Detectives los te koop. De prijs per nummer wordt door de wederverkoper vastgesteld met een minimum van f. 4,75.

Aan dit nummer werkten mee: Marianne Bernard, Martijn Daalder, Frits Hoorweg, Hans Knegtman, Roselie Kommers, Hans Kooijman, Katharina Kouwenhoven, Ed Schilders, Gert-Jan Thomassen, Wim Voster en Rob van 't Wel.

Eindredactie: Theo Capel
Vormgeving: Steye Raviez
Grafische Verzorging: GCA Drukwerk
VD: importeur van Ditmar
NL: importeur Nilsson & Lamm

Alle correspondentie te richten aan: Thrillers & Detectives, Nic. Maesstraat 139 hs, 1071 PX Amsterdam. Tel. 020-764970.

Kijk uit je doppen

Onlangs verscheen het peperdure boek **Kuifje en de Alfa-kunst**, tot grote vreugde van sommige *insiders*. Uitgeverij Casterman huurde zelfs het niet kinderachtige Des Indes af om de Nederlandse editie aan *freaks* en verslaggevers te presenteren. 'Een heel bijzonder boek,' meende de Belgische inleider. 'Het is triest dat Hergé het niet heeft kunnen voltooien want alles wijst erop dat dit één van de beste Kuifje-avonturen zou zijn geworden!'

Waar de man zijn vermoeden op baseerde is mij een raadsel. *Kuifje en de Alfa-kunst* is een onaffe verzameling ruwe schetsen en al even ruwe tekststopzettes waar geen touw aan vast te knopen valt. En de liefhebbers zijn het er over eens dat de kracht van Hergé ligt in de heldere tekeningen (waarvoor zelfs een nieuwe vakterm bedacht is: *de klare lijn*), de gelaagde verhaalstructuur, de ogenschijnlijk zinloze zijsporen, de verstrengeling van beeld en tekst en natuurlijk de humor. Bovendien heeft Hergé zelf eens gezegd dat hij zijn verhalen pas al tekenend componeerde.

Gelukkig bestaan er 22 delen die wél af zijn. Kuifje is een *free-lance* journalist, maar waar hij geacht wordt over te schrijven laat Hergé in het midden. *Kuifje in Amerika* begint met een bijeenkomst van het gangstersyndicaat dat er lucht van gekregen heeft dat de reporter de georganiseerde misdaad komt bestrijden (Hoe? Als hulpje van de politie? Als agent provocateur? Met de pen? Het blijft raden). In *Kuifje in Afrika* en *De sigaren van de farao* lijkt het er eerder op dat Kuifje op locatie een sfeer-rapportage moet maken, waar overigens weinig van terecht komt.

Vanaf deel vijf, *Het gebroken oor*, is er van journalistiek geen sprake meer. De misdaad kruist weliswaar Kuifje's pad, maar vrijwel altijd door een samenloop van omstandigheden. In *De juwelen van Bianca Castafiore* en *Kuifje in Tibet* tenslotte laat zelfs de criminaliteit het afweten, afgezien van een ekster die Castafiore's halssnoer ontvreemdt. *De Juwelen van Bianca Castafiore* kunnen we opvatten als de ultieme Kuifje. Tweënzestig pagina's verwarring, communicatiestoornissen, tegenslagen en dwaalsporen, waarin al Hergé's stijlfiguren perfect verenigd zijn. Maar misschien kan de thrillerliefhebber beter met één van de *hard-boiled* delen beginnen: *De krab met de gulden scharen*, *Het zwarte goud* of *De zaak Zonnebloem*.

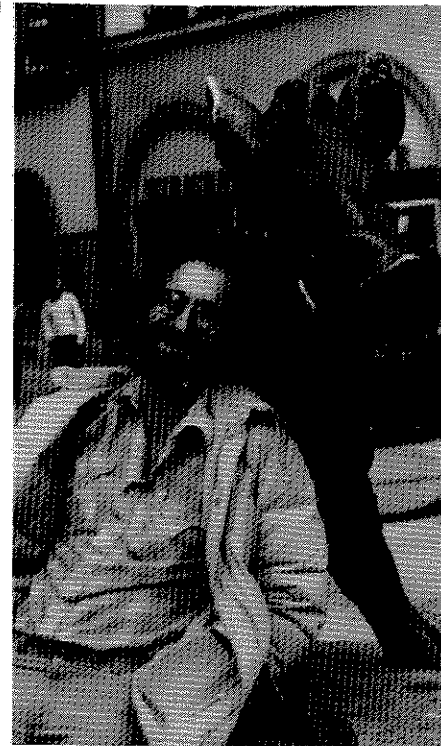
Als alles gaat zoals ik verwacht en hoop zult u ontdekken dat de wereld van Kuifje aangenaam is dan die waar we ons dagelijks mee moeten behelpen. Ik heb er dan ook alle vertrouwen in dat u binnenkort onder de douche 'Ik ben de koning van het gebergte' zult zingen, net zoals u met een glaasje op iemand zult toevoegen 'Welnee, welnee, u hebt eveneens een bijzonder mooie hoed', en niet zult rusten, voor uw papegaai foutloos 'Jakko is tevreden' kan kraspen.

Hans Knechtmans

Martijn Daalder is volgend nummer weer terug.

Dode kapitalisten

Nieuwsbrief van Josh Pachter

eerst dat een schrijver voor twee verschillende boeken zowel de MWA-prijs als de CWA-prijs wint.

Robert Sampson was er ook niet, die de prijs voor het Beste Korte Verhaal won met *Rain in Pinto Country* (uit New Black Mask). Simpson, een grijzende heer die in de luchtvaartindustrie in Alabama werkt, is vooral bekend door *Yesterday's Faces*, een 5-delige studie over de pulpbladen uit de jaren '20 en '30. Ik zat in de jury voor deze prijs en ik kan u verzekeren dat de concurrentie fel was. Het uitstekende verhaal van Sampson won het van goede verhalen van Thomas Addock en Brendan Dubois (allebei in EQMM), Doug Allyn (AHMM) en Wayne D. Dundee, wiens verhaal in de bundel *Mean Streets*, uitgekozen door de Private Eye Writers of America, verscheen.

In de categorie Biografisch/Beschouwend won Eric Ambler met zijn autobiografie *Here Lies Eric Ambler*. Dat verraste menigeen, die had verwacht dat **1001 Midnights** van Bill Pronzini en Marcia Muller zou winnen, de gigantische verzameling met annotaties. Ambler kon er helaas ook niet bij zijn. Maar niet alle winnaars waren afwezig. Gelukkig was de begaafde Michael Gilbert uit Engeland aanwezig om te worden benoemd tot de Grootmeester van dit jaar en redactrice Eleanor Sullivan nam gracieus de Ellery Queenprijs in ontvangst. De volgende middag, tijdens een cocktailparty die traditiegetrouw in Bogie's Restaurant wordt gehouden, kreeg de lieflijke Mary Kirtledge de Robert L. Fish Memorial Prijs aangeboden voor het beste debuutverhaal. Ze won dat met *Father to the man* (AHMM).

Net als altijd was het een wervelend weekend met feestjes, diners, borrels en plezier – een schitterende gelegenheid om weer eens oude vrienden te treffen en nieuwe te maken. Misschien moet u er volgend jaar maar eens bij zijn.

In het septembernummer: John le Carré

van alle kanten bespioneerd

Op vrijdag 8 mei vond voor de 42ste keer het jaarlijkse diner plaats van de **Mystery Writers of America**. In het Sheraton Centre Hotel in New York werden daarbij de **Edgars** uitgereikt. Meer dan 600 schrijvers, uitgever, redacteuren, film- en televisieproducenten, agenten, boekhandelaren en hun gezelschap waren aanwezig en zagen hoe enkelen onder hen hun prijs in ontvangst namen – dat zijn porseleinen bustes van E.A. Poe, de patroonheilige van het misdaadverhaal. Helaas waren drie van de belangrijkste winnaars niet in staat persoonlijk hun prijs in ontvangst te nemen. Ruth Rendell die in het verleden al vaker een Edgar heeft gewonnen, kon er niet bij zijn om de prijs voor de Beste Roman te ontvangen voor *A dark-adapted eye* die ze onder het pseudoniem Barbara Vine publiceerde. Ze versloeg haar landgenote P.D. James (genomineerd met *A taste for death*) en de Amerikanen Joe Gores (*Come morning*), Roger L. Simon (*The straight man*) en Brian Freemantle (*Blind run*). Een paar weken daarvoor won Ruth Rendell ook al De Gouden Dolk, zoals u in Britse Misdaadgolven van Leo Harris in dit nummer kunt lezen. Het is voor het

Kort Amerikaans

William F. Buckley Jr. is bezig met de opbouw van een serie over de belevenissen van CIA-agent Blackford Oakes. High Jinx is al weer de vijfde aflevering. Zijn hoofdbestaan is echter het hoofdredacteurschap van National Review, een uitstekend blad voor mensen die echt willen weten wat rechts betekent. Klassieke corpballen worden door Buckley nog rechts gepasseerd. Rechts zijn betekent voor hem ook uiterst tevreden zijn met zichzelf en wat dat betreft lijkt de auteur ook vrijselijk op zijn hoofdpersoon.

Titel	Thema	Sex	Geweld	Opvoedende waarde	Oordeel
William Buckley High Jinx Arrow, VD, 14,90	Koude Oorlog en het Interregnum na Stalin	Hoofdpersoon is dit keer celblatir	Meer volgen en aflijsturen dan harde actie	Een grondig lesje anti-communisme	Nogal statisch, maar aantrekkelijk rustig verhaal (TC)
James M Cain Cloud nine Mysterious Press, VD, 15,65	Man ontfermt zich over slachtoffer van seksueel geweld	Zowel dierlijke lust als ware liefde worden ingetogen belicht	De vrouwelijke klopstick bewijst weer goede diensten	Verhouding tussen een middelbare heer en een tiener kan heel mooi zijn	Voor Cains doen erg braaf, met zelfs een happy end (HKg)
Stephen Dobyns Saratoga longshot Penguin, NL, 14,90	Politieaan sjokt onvertroten achter soort stietzoen aan	Hij is niet gewend het met vreemde vrouwen te doen	Mooie, beklemmende scène op industrieterrein	Fliegma is een goede eigenschap voor een agent	De eerste, en een goede, Charlie Bradshaw (TC)
Colin Forbes Cover story Pan, VD, 17,50	Veel rennen en draven en pedant gepraat	Daarvoor moet je stil staan en dat gebeurt weinig	In de smetrolie van dit soort verhalen	De topografie van Finland	Wel aardig, maar niet bar spannend (WV)
Arnold Grisman The winning streak Penguin, NL, 13,40	Verslaafde gokker raakt versikt in radselachtige gebeurtenissen	Een beeltschone blonde aan de speelkaart en ook nog een begaafde brunette	Een paar stevige moorden, maar weinig bijzonderheden	Goksystemen werken niet. Je moet het voelen (?)	Vaardig geschreven, smakelijk leesvoer, plot deugt van geen kant (BV)
Dashiell Hammett Red harvest Pan, VD, 11,60	Deconnee houdt grote schoonmaak in provinciestad	Alleen door dertien	Eenentwintig doden	Macht komt uit de loop van een geweer	Vooral voor de liefhebbers en cultuurliefosfen (HKg)
Elmore Leonard Chy priméal Avon, VD, 15,65	Politieaan en moordenaar krijgen persoonlijke vete	Een paar keer	Rauw	Recht is een betrekkelijk begrip	Spannend en met humor (HKo)
James Melville Death of a Dalmayo Fawcett, VD, 11,75	Zelfs tijdens zijn vakantie wordt inspecteur geplaagd door moord	Doen ze niet aan in Japan. Ook inspecteur Orani niet	Slechts één moord	Oost West, thuis best	Met humor geschreven (MB)
Robert Parker Mortal stakes Penguin, VD, 14,90	Spenser gaat op onderzoek naar mogelijke omkoping van honkbal-pitcher	Eerst de voluptueuze Brenda Loring, later helaas de intuide Susan Silverman	Spenser schiet twee schurken dood en moet meteen kotsen	Pas op voor vrouwen die Gandhi-biografieën lezen	Een van de vier voortreffelijke boeken, waarmee Parker begon (BV)
Mickey Spillane One lonely night NEL, VD, 11,60	Mike Hammer in bloedige strijd met de Commies	Zij kronkelde zich om hem heen als een hongertige slang om een konijn	Bloedbaden	Communisten zijn ongedierte	Geda'teerd door de overtreven Koude Oorlog-mentaliteit (HKo)
Janwillem van de Weyting Inspector Saito etc. Ballantine, VD, 13,90	Elf korte verhalen waarin Saito uiteenlopende puzzels oplost	Geisha's glimlachen veel en vaak	Vechtpartijen met nozems, met de blote vuist	Japanse zeden met respect en ook met frontie belicht	Charmant, sober opgebouwd en uiterst leesbaar (GJT)